

Francuska 10 FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

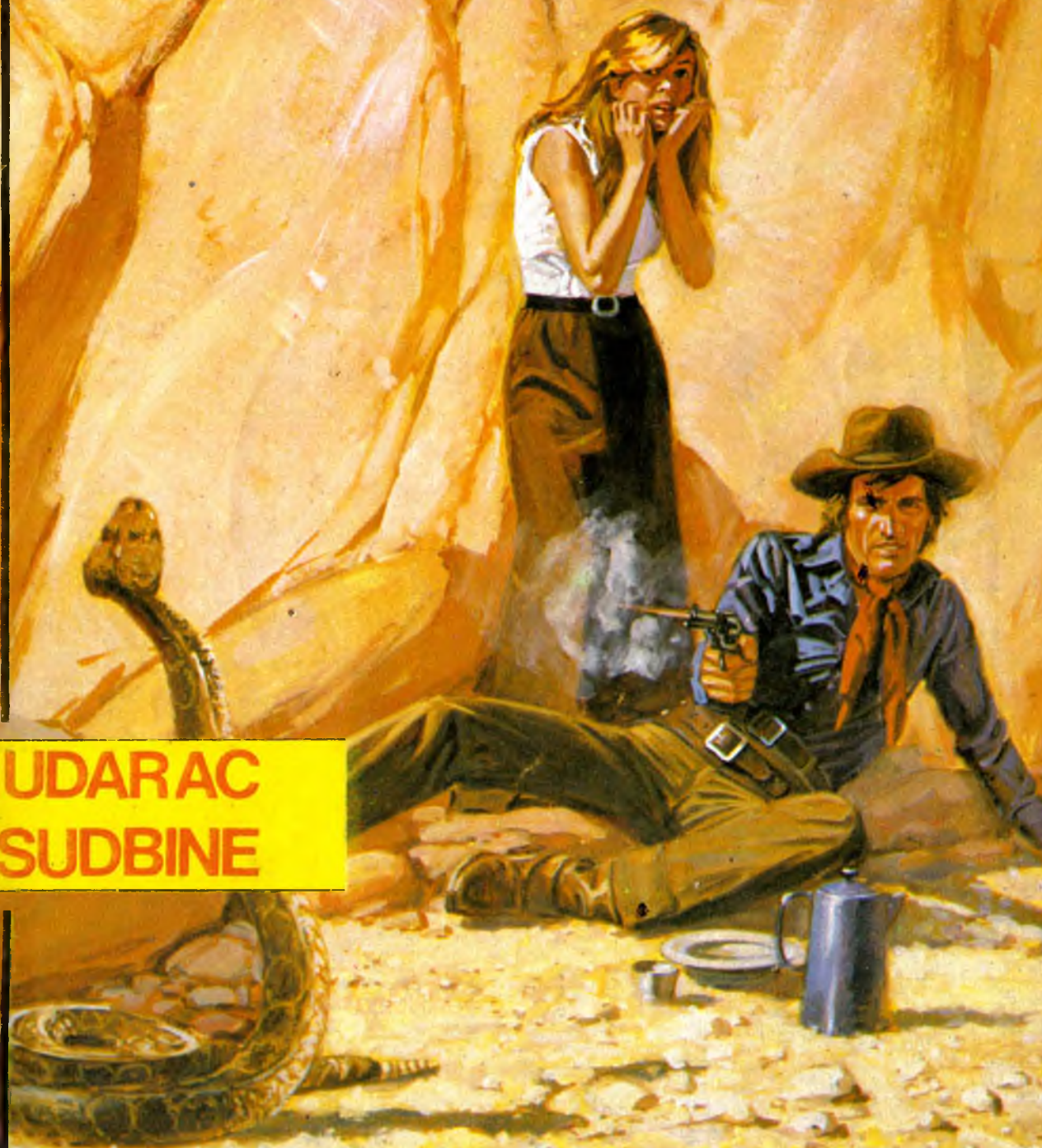
BUG KASIDI I KID

51

BROJ
CENA 70 DIN.

UDARAC
SUDBINE

SR Nemačka 3.5 DM

**BUTCH CASSIDY AND
THE SUNDANCE KID**

SERIJA
BUČ KASIDI I SANDENS KID

Teks Gordon
UDARAC SUDBINE

LI EPIZODA

Lektor:
Milorad Stevanović

Recenzija:
Borivoje Lošić

Korektura:
Dušica Dragićević

© by Bones and DEN PRESS

PONY-WEST — BUČ KASIDI I KID — VANREDNO IZDA-
NJE BROJ 51 — NOVEMBAR 1985. Cena 70 dinara. Izdaje
NIRO »Dečje novine«, 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Ma-
tijevića 4. Glavni i odgovorni urednik: Mirjana Šterijevski.
Urednik: Borivoje Lošić. Izdavački savet: Anđelka Milojković
(predsednik), Milica Bogojević, Ljiljana Jeremić, Vera Smre-
kić, Anđelko Vidosavljević, Dragica Mićović, Miroslav Joka-
vić, Miladin Marković, Krste Zlatevski, Nada Maksimović,
Ružica Vukašinović, Vesna Jelesijević, Gojko Štulović, Sve-
tlana Mijatović. Telefoni: (032) 711-549 uredništvo i 714-250
prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gor-
njem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke
u Beogradu: 60811-620-16-101-257300-03292. Štampa: »Litopa-
pir« — Čačak.

UDARAC SUDBINE

Veliko kalifornijsko sunce polako se spuštalo prema zapadu. Užareno letnje popodne bližilo se kraju. Ispod visokog grebena, u dolini nalik na plitku činiju, gradić Torton kao da je spavao, kao da u celom mestu nije bilo nikoga i kao da je čitav život zamro.

Na nebu nije bilo ni oblaka koji bi nagoveštavao neku promenu vremena i davao malo nade da će sa planinskih obronaka iznad naselja dunuti bar malo vetra koji bi rashladio ovaj usijani pakao. Na samom vrhu grebena, istočno od grada, koji su rumeni zraci zalazećeg sunca krvavo obojili, izbiše dva konjanika. I oni i njihovi konji bili su pokriveni prašinom od dugog jahanja, a na umornim licima znoj je st-

varao tamne brazde na debelom sloju prašine.

Jedan od jahača, čovek duge plave kose i plavih brčića, skide svoj crni šešir i nadlanicom pređe preko oznojenog čela. Progundao je:

— Izgleda da smo stigli, Buče. Ona selendra dole trebalo bi da bude Tornton.

Njegov drug ništa ne odgovori. Izvadio je kariranu maramicu iz džepa, skinuo šešir nalik na polucilinder i dugo brisao oznojeno lice. Onda je uzdahnio i odvratio:

— Pogodio, se Kide. To je Tornton. Nezanimljiv grad, ali ima bar jednu banku. Nadam se da je u njoj kasa danas puna.

— Ne budi toliko siguran — odvrati Kid. — Istina, pe-

tak je, a sutra su isplate kau-
bojima sa okolnih rančeva.

— Siguran sam da nam o-
voliko jahanje neće biti uza-
ludno. Krajnje je vreme da po-
pravimo naše finansije, jer mi
u džepu zvecka samo nekoliko
dolara.

Buč još jednom baci pog-
led prema zalazećem suncu.
onda je osmotrio dolinu.

— Idemo dole. Banka samo
što nije zatvorila svoja vrata.
Ipak smo stigli na vreme.

Na vratima gradske banke
pojavi se jedan stariji čovek
i obazre se niz glavnu ulicu.
Onda je izvadio iz džepa ma-
sivan zlatan sat, bacio pogled
na njega i vratio ga u džep.
Zatim je ponovo ušao u ba-
nku i preleteo pogledom po
praznom holu i pustim šalte-
rima.

Iza šaltera, pored velike gvo-
zdene kase, čija su dvokrilna
vrata bila otvorena, poslovao
je mršav ćelavko i nešto gun-
đao sebi u bradu. Čuvši kora-
ke, on se okrete i progunđa:

— Što niste zaključali vra-
ta, gospodine Džonsone?

— Ovde je kao u peći, Smi-
te. Neka bar malo pirne pro-
maja, inače ćemo se pogušiti.

Ćelavko priđe šalteru i, os-
lonivši se obema rukama o
pult, odvrati:

— Sutra ćemo ionako obo-
jica biti ugušeni, gospodine

Džonsone. Omča nam ne gine
kada ljudi budu saznali da u
banci nema para koje očeku-
ju.

— To je tek sutra, Smite —
sa kiselim osmehom reče up-
ravnik. — A dotle se može sva
šta dogoditi.

— Nama bi jedino pomo-
gao neki zemljotres — produ-
žio je da gunđa činovnik. —
Da sravni sa zemljom i ban-
ku i ovo prokletu mesto. Zaš-
to ste morali sa tuđim para-
ma da kupujete akcije onog
zlatnog rudnika?

— To je dobar posao, ka-
žem ti, Smite — samouvereno
promrmlja Džonson. — Pita-
nje je samo vremena. Svakog
trenutka može da stigne ku-
rir koga sam poslao da proda
akcije u Fuleru.

Činovnik ništa ne reče, ali
izraz njegovog lica jasno je
pokazivao kako nimalo ne ve-
ruje u nade svoga poslodavca.
Skinuo je kaput sa čiviluka,
obukao ga i tek onda odvra-
tio:

— Nama sutra treba četrde-
set hiljada dolara za isplatu
rančera, a u kasi jedva da i-
ma nepunih tri hiljade.

Džonson se umorno spusti
u jednu stolicu pored vrata,
izvadi iz malog džepa na ka-
putu cigaru i polako je pripa-
li. Odbio je nekoliko dimova
i rasejano se zagledao u tava

nicu išaranu ispljuvcima muva.

Iznerviran ravnodušnošću Se ma Džonsona, činovnik ne izdrža, već ljutito viknu:

— Ja sutra ne dolazim na posao. Najviše u životu mrzim linčovanje i...

Rezignirano je odmahnuo rukom, sa stola pored šaltera uzeo svežanj ključeva, pa pošao prema vratima banke da ih zatvori. Dok je polako išao, sa ulice se začu topot konjskih kopita i neki jahači se zaustaviše ispred banke. Na drvenom trotoaru odjeknuše koraci. Činovnik zastade na vratima banke. Pred sobom je ugledao dva prašnjava mlađa čoveka. Ruka u kojoj je držao ključeve zastade mu u vazduhu i on uplašeno pogleda u došljake. Ono što je video na njihovim licima nije obećavalo ništa dobro. Jedan od nepoznatih, čovek duge plave kose, polako reče:

— Samo trenutak, mister. Ako vam je stalo da sutra uživate u rađanju sunca, mirno se vratite unutra.

Smit nije imao nekog izbora. Osetio je kako mu lako klecaju kolena.

Očajnički je pogledao prema ulici, ali grad kao da je spavao.

Pošao je natraške. Dva stranca upadoše za njim. Slegnuv-

ši ramenima, Smit se okrete svome upravniku, koji kao da se tek prenuo iz misli. I on je iznenađeno buljio u došljake. Kada mu oči skliznuše prema revolverima koje su ovi držali u rukama, njegovo lice se odjednom ozari. Polako je ustao iz stolice i skoro radošno upitao:

— Šta ovo znači, gospodo? Da nije možda pljačka?

— Odlično pogađaš za mlađića svojih godina — reče mu stranac sa polucilindrom na glavi. — Baš to. Imamo nameru da opljačkamo vašu banku. Plavokosi se nestrpljivo obrecnu na činovnika:

— Zaključaj vrata! Želimo da budemo na miru.

Smit glavačke jurnu do vrata, zalupi ih i zatim se začu škljocanje ključa u bravi.

Upravnik Džonson se ponovo spusti u stolicu. Užurbano je vukao dimove iz cigare i napeto iščekivao šta će se dogoditi.

— Skidajte kaiševe sa pantalona! — naredi im plavokosi.

Predstavnici kapitala žurno ga poslušашe. Onda onaj sa polucilindrom gurnu činovnika u stolicu do direktorove. Posle nekoliko minuta, Džonsonu i Smitu ruke su bile zavezane na leđima, a krajevi kaiševa omotani u čvor za stolice na

kojima su sedeli.

Onda se pljačkaši obazreše po banci. Obojici se usta razvukoše u osmeh kada su videli otvorenu kasu iza šaltera.

— Odlično! — zadovoljno reče plavokosi. — Bar ne moramo da ih teramo da nam otključavaju kasu. Pripazi na njih, a ja odoh da pogledam šta ima u njoj.

Plavokosi gurnu nogom vrata koja su vodila iza šaltera i nestade iza pregrade. Njegov drug ostade pored vezanih zarobljenika.

— Šta vi, u stvari, hoćete? — promuca Smit.

— Ti baš imaš smisla za šalu — osmehnu mu se razbojnik sa polucilindrom. — Nisi valjda pomislio kako smo došli na čašicu viskija? Budite mirni, i sve će se lepo završiti.

Buč je čuo kako Kid izbacuje nešto iz kase, pogledao je tamo. Onda se plavokosi revolveraš uspravi i počeo gromoglasno da psuje:

— Do đavola, šta je ovo? Kasa je skoro prazna!

— Kakva je to podvala? — okrete se Buč upravniku banke. — Zar sutra nije subota i dan isplate? Gde su pare?

Džonson se nehotice osmehnu, ali mu lice brzo povрати ozbiljan izraz. Polako je odvratio:

— A, pare? Ovaj... pare će tek sutra stići iz Fulera.

Kid se skoro zagrcnu. U ruci je držao svežanj dolarskih novčanica i džakče sa metalnim novcem.

— Da nema neka druga kasa? Ovo je sve što sam našao!

Buč zaboravi zarobljenike i otrča do šaltera. Sada je zajedno sa Kidom buljio u neprijatno prazne police kase.

— Ti nešto reče da će ovde banka biti puna para — kiselo primeti Kid.

Buč mu ništa ne odgovori, već u nekoliko koraka stiže do vrata na kojima je stajala pločica sa natpisom »Direktor«.

Otvorio ih je i pogledao unutra. Sem pisacćeg stola, fotele, nekoliko stolica i jednog bezveznog ormana, u njoj nije bilo više ničega.

Buč se stvori pred zarobljenicima.

— Znači, nema druge kase? — upitao je, svestan da mu je interesovanje izlišno. — I ono tamo je sve?

— Sve — klimnu glavom Džonson. — Kažem da će pare tek sutra stići u banku.

Smit iznenađeno pogleda u šefa, ali mu onda odjednom svanu pred očima i žurno potvrdi:

— Pa, da! Pare stižu tek sutra!

— Žao nam je, gospodo — dodade bankar. — Žao nam je što ovoga puta niste imali sreće.

Buč se okrete šalteru, gde je Kid prebrojavao pare.

— Koliko je?

— Ne znam, valjda dve-tri hiljade dolara... i nešto ove sitnine.

— Baci tu gvožđuriju i kida jmo.

Kid strpa novčanice u džep svog prašnjavog kaputa, preskoči nisku ogradu šaltera i jurnu ka vratima. Buč ih je već bio otključao. Malo zatim njih dvojica se nađoše na ulici.

Gradić Tornton je i dalje bio kao obamro. Na vidiku ni žive duše.

Dvojica prijatelja hitro se baciše u sedla svojih konja i poteraše ih istim pravcem kojim su i došli u grad. Njihovi umorni konji jedva su se peli uz padinu.

Negde blizu vrha, Buč se okrete i pogleda prema gradiću. Tamo se i dalje ništa nije micalo.

— Do đavola! — progundao je. — Ona dvojica još nisu di gli uzbunu. To me čudi.

Svanulo je novo jutro. Sunce je ponovo pržilo puste krajeve ispred lanca Sijera Nevade. U nepreglednoj ravnici

kretale su se dve tačke. Bili su to Buč i Kid.

Njihovi konji su išli nogu pred nogu, jer su ih odmetnici čitave noći nemilosrdno gonili kako bi što dalje umakli eventualnoj poteri iz Torntona.

— Ja više ne mogu ovako — rekao je po ko zna koji put Kid. — Moramo negde da pre dahremo. Uostalom, i konji neće moći još dugo.

Buč mu ništa ne odgovori. Pognute glave, klatio se u sedlu. Nije, čak, ništa ni mislio od umora. Međutim, mamuzao je svog konja i oni nastaviše dalje.

Jedan čas kasnije, ugledali su mali šumarak koji je obećavao kakvu-takvu zaštitu od nemilosrdnog sunca. Njihovi konji odjednom podigoše glave i zastrigaše ušima.

— Nešto su osetili — prenuo se i Buč iz letargije. On je na očevoj farmi odrastao sa konjima i mnogo je bolje poznavao ove životinje od Kida. — Možda su nanjušili vođu!

Iako ih nisu terali, konji sami ubrzaše hod, da bi u blizini onog šumarka prešli u kas. Nekoliko minuta kasnije, odmetnici ujahaše u zelenu oazu, gde ih zapahnu divna svežina. Probili su se kroz neki čestar i ugledali mali proplanak. Ispod jedne stene izbijao

je sićušan izvor. Žedna zemlja brzo je upijala vodu. Samo stotinak jardi od izvora potok se već gubio u peskovitom tlu.

Buču i Kidu to više nije bilo važno. Skočili su sa sedla i bacili se glavački u malu baricu ispod izvora. Dugo i pohlepno su pili svežu vodu. Malo dalje i njihovi konji su to isto činili.

Najzad se Buč trže i skoči na noge. Uhvatio je konje za uzde i odvukao ih od vode.

— Mogli bi da pocrkaju — objasnio je drugu. — Suviše vode na prazne stomake...

Nije dovršio svoju misao. Kid ga je razumeo i prišao mu da mu pomogne. Skinuli su sedla sa konja, uzdama sapeli prednje noge životinja i pusti li ih da pasu.

GLAVA DRUGA

Probudili su se kasno po podne, mnogo svežiji i odmorniji. U stvari, probudila ih je glad.

Mrzovoljno su ustali. Da bi nekako zavarali glad, ponovo se dobro napili vode. Zatim su ćutke napojili konje, osedlali ih i napustili šumarak.

Odmorne životinje žustro su grabile napred.

U mračnom raspoloženju nastavili su put. Tek kada su

se obreli u plodnijoj ravnici, shvatiše da je jahanje kroz pustinju završeno. Uskoro su ugledali i stada stoke kako mirno pasu po preriji, a u daljini se nazirao i poneki kauboj.

— Mora da je i neko naselje u blizini — primeti Buč. — Šta misliš koliko smo odmakli od onog odvratnog gradića?

— Bar pedesetak milja — na brzinu izračuna Kid. — Sreća je što ovde nigde nema telegrafa. Poternica neće stići sve dok neko ne dojaše iz Torntona.

Polu časa kasnije, kada je sunce već prilično klonulo ka zapadnom horizontu, odmetnici ugledaše grupice raštrkanih kuća koje su nagoveštavale lju dsku naseobinu.

Najzad stigoše do drvene table na ulazu u naselje na kojoj je pisalo ime grada: MONTI VELS.

Ujahali su u glavnu ulicu, prošli pored crkve na desnoj strani ulice i nastavili ka centru grada. Kuće su bile sveže okrečene i imale baštice.

Osim kuća u glavnoj ulici, videle su se i radnje sa mešovitom robom, nekoliko saluna i gostionica »Monti Vels«.

Mada je već bio smiraj dana, na ulicama se video tek pokoji prolaznik.

— Hoćemo li da svratimo u salun? — predloži Kid. — Krajnje je vreme da speremo prašinu iz grla nekim viskijem.

Buč samo klimnu glavom. Priteraše konje do saluna, polako sjahaše i vezaše ih za gredu pored trotoara.

Jedva dižući noge, popeše se na trotoar i uđoše u polumračni lokal.

Unutra je bilo prijatno. Ispred dugačkog šanka nije se video ni jedan gost. Sedokosilenjo je brisao čaše. Kada je ugledao Buča i Kida, on malo živnu.

Oslonivši se laktovima o ploču šanka, njih dvojica uglaviknuše:

— Viski!

Barmen munjevito zgrabi je dnu bocu sa police iza sebe, drugom rukom postavi dve čaše pred goste i još hitrije ih napuni. Buč i Kid zabaciše glave i isprazniše čaše u jednom gutljaju. I pre nego što je vatrena tečnost stigla da im opali prazne stomake, čaše su ponovo bile napunjene i istom brzinom ispražnjene.

— Oho! — reče barmen. — Pretpostavljam da dugo niste bili u kontaktu sa viskijem, gospodo.

— Ne pričaj, nego radi! — preseče ga Kid. Odjednom su osetili kako viski deluje i neka prijatna toplina razli im se

po čitavom telu. Bukvalno su oživelili, oči im zasjaše i oni se obazreše po salunu.

Samo su u jednom uglu četvorica igrala poker. Kidova pažnja se zaustavi na igračima. Mahnuo je glavom prema stolu i upitao barmena:

— Je li ono kod vas redovna pojava?

— Nije baš redovna — odgovori ovaj. — Poslednjih nekoliko večeri ono društvo se stalno karta. Glavnu reč vodi tip u crnom odelu. To je Monty Smit, kockar po zanimanju. Već drugo veče uzastopce preslišava našeg bakalina Kinkeja i rančera Drua. Onaj treći, sa cilinrom na glavi, je lokalni doktor Dejvis.

— Zanimljivo — reče Kid, prihvatajući se opet čaše. — Nego, gde bi moglo da se jede, prijatelju?

— Pa, sigurno ste prošli pored jedne gostionice — reče barmen. — Ja se tamo ne hranim, ali svi koji dolaze u grad moraju tu da jedu.

— Koliko dugujemo? — ne strpljivo upita Buč, jer mu je viski još više raspalio glad.

— Šest čašica samo tri dolara.

— Oho! — odvrati Kid, vadeći iz džepa novčanicu od deset dolara. — Tek sam sada primetio da ti viski ništa ne valja.

— Ja na to i računam — osmehnu se barmen. — Gosti obično suviše kasno primete da je viski suviše loš.

Vratio im je kusur i njih dvojica izađoše iz saluna. Na vratima se Kid još jednom osvrte prema onoj četvorici za pokerom i promrmlja:

— Možda bismo posle večere mogli da se vratimo. Svrbe me prsti, što znači da bi me karta danas služila.

— Ostavi to! — obrecnu se Buč. — Nemamo para za kockanje!

Pola časa kasnije, ugodno napunjenih stomaka i sa šoljama punim kafe ispred sebe, njih dvojica pripališe dugačke tanke cigare iz kutije koju im je gostioničar doneo iz bakalnice.

Najzad su platili i odvukli se do malog hotela, gde su uze li sobu, a konje smestili u dvorišnu štalu. Uz put je Buč kupio i bocu viskija, pa su sada ležali na rasklimanim krevetima i razmišljali šta će dalje.

Veče se već bilo spustilo, ali nekako im se još nije spavalo.

Naročito je Kid bio nemiran i stalno se vrpeljio na krevetu.

— Šta ti je? — upita ga u jednom trenutku Buč.

Pre nego što će odgovoriti,

Kid poteže dobar gutljaj viskija.

— Oni kockari mi ne daju mira. Kažem ti da osećam kako mi je danas srećan dan.

— A ja ti kažem kako bi bilo najbolje da se dobro ispravamo — reče Buč. — Ko zna šta nas sutra čeka.

Neko vreme su ćutali. Onda Kid odlučno ustade. Istresao je kaput i šešir. Pošto je proverio da su mu revolveri u ispravnom stanju, odlučno je izjavio:

— Idem do saluna. Ti možeš da spavaš. Samo da obrnem nekoliko tura i odmah se vraćam.

Buč uzdahnu i polako se diže sa kreveta. Ćutke je pošao za drugom i uskoro su se našli pred salunom.

Unutra je partija pokera bila u punom jeku. Svežnjevi novčanica stajali su pred igračima. Najveća gomila videla se ispred profesionalca Montija Smita.

Buč i Kid uzeše bocu viskija i dve čaše, pa se smestiše za sto sasvim blizu kockarskog. Pijuckali su viski i posmatrali igrače.

U jednom trenutku Kid reče:

— Tip ih stalno peljuši. Čini mi se da sam mu uhvatio sistem.

Buč samo klimnu glavom i nezainteresovano se zagleda u tavanicu.

— Do đavola! — odjednom dreknu igrač sa cilindrom na glavi. Bio je to doktor Devis, koga im je barmen opisao. — Ovo je nečuveno! Ni sa trilingom dama ništa nisam dobio!

— Dame su uvek slabije od kečeva — mirno odvrati čovek u crnom odelu. On privuče pare i dodade: — Idemo dalje. Na vas je red da delite, doktore.

Devis je nekoliko trenutaka oklevao, onda besno udari šakom po stolu i ustade.

— Meni je za večeras dosta. Izgubio sam bar dve hiljade dolara.

Ostala dva igrača, krupan čovek u kožnom kaputu, za koga je Kid pretpostavljao da je rančer, i dežmekasti bakaln, kome se na licu videlo da je trgovac, graknuše uglas:

— Čekaj malo, Devise! Kako ćemo da igramo bez četvrtog? Još je rano.

Doktor ih samo prezrivo pogleda i bez reči žurno pođe ka izlazu iz saluna.

— Ko gubi, ima pravo da se ljuti — promrmlja Monti Smit, gledajući za doktorom. — Možda je vreme da prekinemo igru.

— Dabome! — dreknu bakaln Kinkejd. — Ti si nabio

džepove našim dolarima i sada bi se povukao na spavanje!

U tom trenutku Kid ustade i priđe kartaškom stolu. Dodirnuo je prstima obod svog šešira i učtivo rekao:

— Vidim da ste ostali bez četvrtog igrača. Ako nemate ništa protiv, ja bih mogao da ga zamenim.

Monti Smit ga pažljivo pogleda. Video je pred sobom mladog čoveka, prilično neurednog izgleda i lica obraslog bradom. Onda mu pogled skliznu na dva niskopripasana revolvera i kockar zaključio: sigurno neki revolveraš — početnik.

— Izvolite — polako reče Smit.

— Svakako, svakako — je dva dočekaše bakaln i rančer.

— Vi se ne obazirite na nas, stranče — progundala rančer Dru. — Ulažite koliko možete, a mi ćemo igrati.

— Znači da statiram — osmehnu se Kid, gledajući na stolicu sa koje se maločas digao doktor Devis. — U redu. Želim samo da mi prođe vreme do spavanja.

Kid prihvati špil karata i, pošto je na lekara bio red da deli, on preuze njegovu ulogu. Krajičkom oka motrio je na Montija Smita, koji je pa-

žljivo gledao kako će Kid podeliti karte.

Plavokosi revolveraš namerno nespretno promeša karte, dozvoljavajući da mu jednadve ispadnu tom prilikom. Smitove usne se razvukoše u slab osmeh.

Svi staviše ulog, koji je bio dvadeset dolara, i Kid im podeli karte. Nestrpljivi bankar i rančer smesta povisiše uloge. Zamenili su karte. Kid pogleda svoje. Imao je jednog keca i dve dame. Dobro za početak, ali tek kada je odbacio sedmicu i osmicu, on odgovori na tražene uloge, koji su svi bili po sto dolara.

Kid uze dve nove karte. Buč, koji ga je pažljivo posmatrao, smesta primeti njegovu nezadovoljstvo. I zaista, Kid je ponovo dobio jednu devetku i šesticu.

Monti Smit sklopi svoje karte i reče:

— Ja povećavam na trista dolara.

Rančer opsova i tresnu svoje karte na sto. Bakalin je malo duže oklevao, ali i on sa uzdahom baci karte. To isto učinio je i Kid.

Monti Smit se pakosno osmehnu i jednom rukom privuče pare iz banke sebi, a drugom spusti svoje karte na sto. Imao je samo par desетки sa pubovima.

Monti Smit velikodušno napuni svima velike čaše viskijem, koje rančer i bakalin smesta iskapiše. Igra se nastavila. Prošlo je još nekoliko deljenja. Smit je dvaput pokupio banku, a rančer je uspeo jedanput da bude bolji od njega. Kid se ograničavao samo na uloge i spremno je bacao karte čim bi se ovi povećavali, mada je jednom čak imao i ful kečeva. Čekao je svoj trenutak.

Svi su sada već bili dobro zagrejani viskijem.

Onda odjednom dođe do preokreta. Monti Smit je po običaju stalno dizao ulog. Ostali su ga pratili i najzad je u banci bila gomila od skoro hiljadu dolara.

— Ako sada ne dobijem, samnom je svršeno! — odjednom viknu Kid, praveći se da je uzbuđen. — Tražim još trista dolara.

Nastala je pauza. Dru i bakalin Kinkejd buljili su u svoje karte. Smit je svoje držao na stolu i čekao njihovu reakciju. Kida je već unapred otpisao.

Onda Kinkejd opsova sebi u bradu i baci karte.

— Odustajem — saopštio je.

Rančer ćutke gurnu trista dolara u banku. Kid to isto učini.

Tada Monti Smit iznenada reče:

— Pre nego što pokažemo karte, ja bih još uložio.

Sa velike gomile novčanica ispred sebe, on odvoji pet po sto dolara i gurnu ih ka sredini stola.

Kid i rančer se zgledaše. Plavokosi revolveraš počeo da pretura po džepovima, praveći se da skuplja poslednje pare i, kada je napabirčio pet stotina dolara, on ih svečano stavi u banku.

Monti Smit se malo trže. Nije očekivao da će mladi stranac tako reagovati. To je moglo samo da znači da nepoznati ima u rukama dobre karte. Verovatno i rančer.

— Ja bih još pet stotina dolara stavio u banku — reče Smit posle kraćeg oklevanja. Računao je da će stranac sigurno sada odustati i da će to isto i rančer učiniti.

— Trenutak samo! — reče Kid. Ustao je od stola i prišao Buču. — Daj mi još para.

Prijatelj ga kiselo pogleda i izvadi iz džepa polovinu svog dela pljačke. Bilo ju te nekih osam stotina dolara.

Kid se vrati za kartaški sto. Izbrojao je pet stotina i spustio ih na gomilu, koja je već impozantno delovala. Svi su gledali u rančera.

Ovaj se preznojavao i pre-

mišljao. Na kraju je doneo odluku. Izvadio je iz unutrašnjeg džepa kaputa veliki kožni novčanik, očigledno još dobro nabijen, opljunuo čvornovate prste i izbrojao traženu sumu.

— Dosta sa povećavanjem uloga — zareža rančer. — Karte na sto!

On je prvi spustio svoje karte. Imao je ful desetki sa sedmicama.

— Da vidimo ko je bolji! — dodao je.

Monti Smit počeo da ređa svoje karte po stolu. Pojaviše se tri dame i dva puba.

— Ful dama, gospodo — saopštio je kockar i pogledao u Kida.

Kid uzdahnu, kao da je pobeđen i nekako rezignirano počeo da spušta ruku u kojoj je držao karte. Monti Smit i ne sačeka da ih vidi, već mahinalno ispruži šake prema banci.

— Polako, prijatelju! — zaustavi ga Kid. — Čini mi se da su moje slike nešto bolje!

I on baci na sto karte koje je držao u ruci. Svi zinuše. Ugledali su četiri kralja.

— Tako! — veselo reče Kid i pogleda u Buča. — Rekao sam ti da ću večeras imati sreće!

Buč hitro ustade i priđe prijatelju. Stao je iza njega i

gledao kako ovaj slaže novčanice. Onako na brzinu, ocenio je da bi tu moglo biti tri hiljade dolara. Kada bi se odbilo ono što je Kid ulagao, polovina dobitka bila bi njegova zarada. Monti Smit i rančer ukočeno su gledali u Kidove ruke dok je prebrojavao novac. Samo je bakalin Kinkejd nervozno udarao prstima po stolu.

— Hoćemo li na spavanje?
— reče Buč.

Kid taman zausti da protestuje, kada ona trojica dreknuše:

— Taman posla! Tako se ne igra! Tek što je dobio, već hoće da ide!

— U redu, u redu — zadovoljno reče Kid, kome se nije prekidala igra.

Buč sleže ramenima i vrati se na svoje mesto. Nije bio iznenađen, ali ono predosećanje katastrofe još više se učvrsti u njemu.

Monti Smit odahnu. Znao je da će se igra na kraju ipak svršiti dobro po njega. Plavokosom strancu pripisivao je samo uobičajenu sreću, koja se događa početnicima.

Karte poleteše po stolu. Sada je Kid preuzeo igru u svoje ruke. Stalno je dobijao. Gomila para pred Montijem Smitom kopnela je kao poslednji sneg na prolećnom suncu. Ra-

nčer Dru je svaki čas vadio novčanik, a bakalin Kinkejd je morao da trkne do radnje i da iz kase uzme još para.

Međutim, Buč se stalno mrštio. Ni on nije verovao u ono što se odigravalo pred njegovim očima. Potajno se nadao da će ludačka sreća napustiti Kida, jer su ostali već počeli da ga sumnjičavo gledaju.

Zaista, bilo je neuobičajeno da jedan čovek čitav sat ne izgubi turu i da mu sve polazi za rukom.

Buč je očekivao da će Kid posle prvog većeg gubitka prekinuti igru i povući se sa bar pet hiljada dolara.

Najviše je gubio Monti Smit, koji je, uostalom, najviše i podizao uloge. Buč se zatim nadao da će ostali prestati i da će se partija rasturiti.

Na njegovu žalost, iako mu karta nikako nije išla, rančer Dru predloži da se udvostruče ulozi. Pristao je i bakalin, ali je Kid oklevao. Čutao je dobrih nekoliko minuta. Za to vreme pripalio je cigaru i zamišljeno pušio.

Buč vide kako Smit besni. Kockara je još više ozlojedila apsolutna mirnoća plavokosog stranca.

Pošto je odbio još nekoliko dimova iz cigare i polako iskapio čašu viskija, Kid procedi:

— Važi.

Karte je delio Kid.

»To je bar neka uteha«, pomisli Buč. »Neće valjda dozvoliti da ostali dobiju bolje adute od njega«.

Igrači pogledaše karte koje su dobili za odbačene i u salunu zavlada mrtva tišina. Prekidalo ju je samo uzbuđeno disanje bakalina. Čak je i sedekosi barmen napustio šank i prišao stolu da posmatra partiju.

Kada je Monti Smit utrostručio ulog, Kid i rančer pristadoše. Bakalin je otpao.

Buč ne izdrža, već ustade od stola i stade iza Kida. Pogledao je Kidove karte i začudio se videvši da ima samo tri dame. On je menjao dve karte, rančer tri, a Smit samo jednu.

Za stolom je vladala tišina, ali je zato vazduh bio nabijen elektricitetom iščekivanja.

Najzad Smit spusti svoje karte na sto, pogleda u banku i reče:

— Ja bih prebrojao koliko ima na gomili.

— U redu — složi se Kid. Rančer samo klimnu glavom.

I dok je Smit brojao pare u banci, Kid pažljivo počeo da gleda šta se još krije u dvema preostalim kartama. Buč razrogači oči kada vide da je jedna od njih dama.

Buč malo odahnu. Računao

je da Smit nema tako dobre karte, dok je pretpostavljao da rančer samo očajnički blefirá.

— U banci je šest hiljada dolara — saopšti Monti Smit i pogleda u Buča.

Na rančera niko nije obraćao pažnju.

— I šta predlažete? — upita Kid.

— Predlažem da svi uloži-
mo koliko ima u banci. Znači, po šest hiljada dolara.

Buč se zagrcnu. Rančer Dru viknu tako jako da se sedekosi barmen umalo nije preturio na leđa:

— U redu! Samo, kod sebe nemam toliko gotovine. Ume-
sto para, daću potvrdu za prodatu stoku. Juče sam prodao petsto goveda i potvrda glasi na deset hiljada dolara.

Sada je bio red na Kida i Smita da zapanjeno pogledaju rančera. Obojica su bili svesni kako ovaj u rukama mora da drži izvanredne karte.

Uzmaka nije bilo. Pošto je Smit prvi pozvao, on sada drhtavim rukama počeo da broji pare. To isto učinio je i Kid. Kada se okrenuo Buču, ovaj je u rukama već držao preostali novac od pljačke.

Brojanje se završilo i pare gurnute u banku. Pored gomile novčanica ležala je priznanica na deset hiljada dolara koju je stavio rančer Dru.

— Da vidimo šta imamo, gospodo — mirno reče Kid. — Jedva čekam...

Ućutao je, jer mu Buč iza leđa tiho dobaci:

— Mi nemamo više ni centa, idiote!

Monti Smit počeo polako da ređa svoje karte po stolu. Svi videše da ima ful kraljeva sa desetakama.

— E, žalim vas — polako reče Kid i onda još sporije rasprostire svoje četiri dame na sto.

Rančer Dru prosto eksplo-dira. On ustade od stola i počeo da urliče:

— Dobio sam! Dobio sam!

Svi su skamenjeno buljili u njega.

Onda Dru, čije je lice bilo crveno od navale krvi, tresnu karte na sto. Kid pruži ruku i počeo da ih ređa.

Video je četiri asa.

— Kare kečeva! — jeknu Monti Smit.

Buč se bez reči okrete i priđe svom stolu. Zgrabio je sa njega bocu viskija i nategnuo je. Nije je odvajao od usta dok se nije zagrcnuo.

Za to vreme Dru je skinuo svoj ogromni šešir i u njega trpao dobijene pare.

Smit ustade od stola i pro-sikta kroz stisnute zube:

— Takvu sreću može da ima samo budala!

Rančer ga u prvi mah nije čuo. Suviše je bio zauzet trpanjem dolara u svoj šešir. Onda odjednom zastade i upitno pogleda u kockara. Tek tada je shvatio šta mu je ovaj rekao.

Ogromna čvornovata pesnica sevnu kroz vazduh i pogodi Smita pravo u usta. Kockar odlete od stola kao da je iz pračke izbačen i sruči se pored zida.

Kid se samo kiselo smeškao. Kao da se ništa nije dogodilo, rančer pokupi preostale novčanice sa stola i klimnu glavom Kidu.

— Hvala vam, prijatelju. Doneli ste mi sreću.

Buč se munjevito snađe i reče:

— Onda nas bar častite. Moj prijatelj i ja smo ostali bez para.

Dru se gromoglasno nasmeja, izvadi iz šešira dve stotinarke i baci ih pred Kida.

— Ovo će ti biti dovoljno da platiš hotel, dečko. Drugi put nemoj da igraš sa ozbiljnim kartarošima. Nadam se da je i Smit dobio lekciju koju je zaslužio.

GLAVA TREĆA

Sumrak se već spuštao kada su ugledali svetlosti Galta.

Po tome su mogli da zaključite da je naseobina prilično velika i da bi tamo mogli da nađu toliko potrebne konje, pod uslovom da pronađu i pare.

Kod prvih gradskih kuća Buč zaustavi preumornog konja i reče Kidu:

— Prebaci se na svog riđana. Bićemo manje upadljivi ako uđemo u grad svaki na svom konju. Ovako delujemo kao poslednje skitnice.

Kidov riđan, koji je povredio nogu u toku dvodnevnog putovanja, klecnu pod teretom svog jahača i hramljući uđe u grad. Ubrzo su se umešali u živ saobraćaj na glavnoj gradskoj ulici i bili zadovoljni što su sasvim neupadljivi među tolikim jahačima i kolima.

— Gle, šta je ovo? — odjednom reče Buč. Kid, koji je uglavnom zverao po trotarima, naglo okrete glavu. Ugledao je veliki transparent razapet celom širinom ulice. Na njemu je velikim crvenim slovima bila ispisana sledeća poruka: KONJSKE TRKE ZA ŠAMPIONAT SEVERNE KALIFORNIJE. UČESTVUJU NAJBOLJA GRILA.

Dvojica odmetnika tek tada primetiše da su izlozi radnji i saluna izlepljeni plakatima.

— Do đavola, koji je dan danas! — uzviknu Kid. — Sudeći po ovolikoj gužvi, mora da je subota.

Buč zaustavi jednog klinca i od njega saznade da je zaista subota i da se sutradan, u nedelju, održavaju velike trke.

— Baš smo upali u gužvu — kiselo se osmehnu Buč. — Banke samo što se nisu zatvorile, a sutra ne rade. Nema ništa od našeg posla.

— Biće bolje da se smestimo negde, a posle ćemo videti — samouvereno reče Kid, na koga je gradska gužva povoljno uticala i vidno mu popravila raspoloženje.

Produžili su glavnom ulicom Galta i na njenom kraju ugledali nekoliko velikih drvenih šupa i natpis »Gradska štala«.

I tamo je vladala velika gužva. Dvorište je bilo puno lepo odevenih ljudi. Pušili su debele cigare i nešto žustro diskutovali.

Dvojica prijatelja sjahaše. Posle dužeg traženja Buču pođe najzad za rukom da skrene pažnju jednog od štalskih momaka. Bio je to mladić pegavog lica i riđe kose, koji nekako nevoljno zastade i polako im priđe. Odmerio je njihova prašnja i pohabana odela i jedva procedio kroz zube:

— Šta želite?

— Hteli bismo da smestimo naše konje u štalu — objasni Buč.

Momak još prezrivijim pogledom odmeri njihove konje pa odvrati:

— Mi smo prepuni. Zar ne znate da su sutra trke? Najbolji boksovi su nam zauzeti za učesnike u trkama. Uostalom, te vaše rage mogu da prenoće i negde na poljani.

Kid htede već da opsuje mlađica, ali ga Buč ućutka, izvađi iz džepa metalni novac od pet dolara i pokaza ga riđokosom.

— Ovo je tvoje ako nam negde smestiš konje.

Momak sleže ramenima, ali se onda predomisli i u letu uhvati novac koji mu je Buč bacio.

— Pođite za mnom — rekao im je preko ramena. — Videću šta mogu da učinim.

Riđokosi ih odvede do jedne manje štale na kraju dvorišta i oni uvedoše konje za njim. Tek na najmračnijem delu štale pronašao je dva slobodna boksa i dao im znak da tamo uvedu konje. Onda je pružio ruku i rekao:

— To će vas koštati pet dolara po konju na dan. Hrana se posebno računa. Koliko ostajete?

— Plaćamo taj jedan dan

— odvrati Buč i, pošto je duže preturao po džepovima, pronašao je jednu zgužvanu novčanicu od deset dolara i nešto metalnog novca. Tutnuo je pare momku u šaku i rekao mu: — Nemoj da škrtariš sa senom i zobi. Možda ćeš sutra biti dobro nagrađen.

Riđokosi ga prezrivo odmeri i samo klimnu glavom. Pokazao je rukom na gomilu sena u uglu štale i džakove pune zobi.

— Poslužite se sami, ja imam preča posla.

— Idi do đavola! — besno reče Kid za momkom. — Nikada nisam bio u bednijem položaju. Nikada više neću ostati bez para!

— To bih voleo da vidim — odvrati Buč, skidajući sedlo sa konja.

Pošto su namirili životinje, oni izadoše iz male štale i pođoše preko dvorišta, gde je, uprkos odmakloj večeri, bilo još dosta sveta zainteresovanog za sutrašnje trke. Buč i Kid se umešaše u gomilu i oslušnuše šta se razgovara. Onda su ušli u veliku štalu i, mada je Kid navaljivao da odu negde i večeraju, Buč počeo da razgleda konje u boksovima. Najzad se zaustavio kod boksa u kome se nalazila riđa kobilica, sjajne, negovane dlake i dugačkih vitkih nogu.

Zadivljeno je zviznuo ugledavši plemenitu životinju. Dva čoveka, koji su stajali kod boksa i razgovarala, okretoše se na njegov zvižduk.

— Bogami, ovo je konj! — uzviknu Buč, dok je Kid, koji se nije mnogo razumevao u konje, iznenađeno gledao u svog druga.

— Vidim da se razumete u konje — reče Buču jedan stariji, elegantno odeven čovek sa velikim belim šeširom na glavi. — To je Vatrema Strela. Siguran sam da će pobediti na sutrašnjim trkama.

— Ma nemoj, Džordže! — usprotivi se debeljuškasti čovek, s kojim je dotle ovaj razgovarao i koji je po svemu ličio na nekog imućnog bankara. — Moj Uragan je bolji od tvoje kobile. Sutra će mu ona gutati prašinu na trkama.

Buč priđe susednom boksu, gde se nalazio divan crn ždrebac visoko podignute glave, vatrenih očiju i široko otvorenih nozdrva. Kao da se spremao da jurne.

Buč odmeri ždrepcu i zadovoljno se osmehnu, pa reče dvojici vlasnika konja:

— Iskreno govoreći, ni ja nisam siguran koji će konj pobediti. Naravno, sve zavisi i od jahača.

— Tu ste u pravu — reče čovek koga je debeljko naz-

vao Džordžom. — Uostalom, videćemo sutra.

I njih dvojica nastaviše prekinuti razgovor, a Buč i Kid polako izađoše iz štale.

— Gde ćemo večerati? — upita Kid kada su se našli na ulici. — Ja imam nekoliko dolara. Kako ti stojiš s parama? — Moramo da imamo te konje — neočekivano reče Buč. — Ne odlazim oдавde dok se ne dočepam tih konja.

— Šta! ? — dreknu Kid. — Jesi li poludeo? Kakvi konji?! Mene zanimaju samo pare.

— Budalo! — obrecnuo se Buč grabеći ka centru grada. — Sa takvim konjima ne bi nas stigla nijedna potera. Ako misliš i dalje da nastaviš sa pljačkanjem, ti konji će nam biti važniji alat od tvojih revolvera.

Kid zastade i zamišljeno pogladi neobrijane obraze.

— Možda si u pravu — progundao je. — Kako da ih ukrademo?

— Prvo idemo na večeru — osmehnu se Buč, kome se u glavi već stvarao plan za akciju.

Kid ga pažljivije pogleda i zadovoljno se nasmeši.

— Huljo! — rekao je drugu. — Znam da si već nešto smislio. Govori!

— Posle večere, dragi moj — zagonetno odvrati Buč. —

Čak ni ja ne mogu da razmišljam na prazan stomak.

Svratili su u jedan kineski restoran. Za ono malo para koje im je preostalo, Kinez ih je bogato ugostio. Oni se zadržase u restoranu pijući kafu i pušeci cigare. Buč počeo da izlaže drugu svoj plan:

— Evo šta ćemo. Nećemo se movati po gradu, jer bi mogao neko i da nas prepozna.

— Nego šta ćemo? — nezadovoljno reče Kid, koji je, iako praznih džepova, želeo da svrati u neki lokal i oseti malo gradskog života koji mu je toliko nedostajao.

— Vraćamo se u štalu — nastavi Buč. — Neopaženo ćemo se uvući u onu manju gde su naši konji. Video si onu veliku gomilu sena u štali? Tamo ćemo se sakriti i sačekati da svi odu na spavanje. Verovatno će u štali ostati samo dežurni momak. Ostali žele da se odmore za sutrašnja uzbuđenja na trkama.

Napustili su restoran i, držeći se sporednih uličica, stigli u blizinu gradske štale. Pošto su prošli pored velikog koralu punog konja, oni produžise senkom do ograde iza koje se nalazila ona mala štala.

Buč se uspenra na tarabu i virnu preko nje. Nekoliko snažnih fenjera osvetljavalo

je ulaz u dvorište gradske štale, a pred velikom, gde su se nalazili trkački konji, nekoliko štalskih momaka užurbano je završavalo svoje dnevne poslove. Kod manje štale niko se nije video. Očigledno da štalari nisu imali vremena za obične konje.

— Dobro je — reče Buč spuštajući se sa ograde. — Na ovu stranu niko ne motri.

Brzo su se prebacili preko tarabe i pogureni stigli do zadnjeg zida male štale. Tu je Buč čučnuo i počeo rukom da opipava drvene daske zida. Najzad je pronašao jednu klimavu i uspeo je da je odigne. Ukazao se otvor dovoljno širok da bi se čovek porebarke mogao provući kroz njega.

Još jednom su se obazreli na sve strane. Onda se Buč, uvijajući se kao zmija, ubaci u štalu. Za njim odmah upade i Kid. Vratili su dasku na mesto i uspravili se. Fenjer koji je goreo na ulazu u štalu jedva da je razgonio mrak u njenom zadnjem delu. Njihovi konji, koji su se nalazili u boksovima odmah s desne strane, lako zarzaše. Prepoznali su svoje gospodare.

— Uvlači se u seno — prošapta Buč i priđe gomili sena u uglu štale. Zavukli su se u mirisno seno.

— Ovo nije loše — zadovoljno odmahnu Kid. — Udobnije je nego u nekom prljavom hotelskom krevetu.

— Možeš malo i da dremneš — preporuči mu drug. — Probudiću te kada dođe trenutak.

GLAVA ČETVRTA

Buč je neko vreme osluškivao kako štalski momci posluju po dvorištu. Onda je i sam neosetno zadremao. Kid je pored njega uveliko hrkao.

Onda se Buč prenuo. Probudila ga je tišina. Otvorio je oči i oslušnuo. Sem disanja konja u boksovima i povremenog trupkanja kopita, ništa se nije čulo. Odmjetnik razgrnu seno i iskobelja se ispod njega. Očistio se od travki i na prstima krenuo ka izlazu iz štale. Izbegavajući svetlost fenjera koji je visio nad ulazom, on virnu napolje.

Dvorište je bilo pusto. Pošto je nekoliko trenutaka pažljivo osluškivao, Buč u nekoliko skokova pretrča rastojanje koje ga je odvajalo od glavne štale i onda se, priljubljen uz drveni zid, odšunja do ugla gde se nalazio ulaz u štalu. I ulica ispred gradske štale bila je pusta. Buč pogleda u zvezdano nebo. Prema položaju zvezda ocenio je da

je već prošla ponoć i nastalo ono gluvo doba kako u ljudskim naseljima zamire čitav život i kada se samo bdiye pored bolesnika ili za kartaškim stolovima.

Promolio je glavu iza ugla štale. Tek tada je čuo glasno hrkanje. Držeći se senke, Buč se primače ulazu. Iza širom otvorene dvokrilne kapije štale video je nečije ispružene noge. Noge su pripadale dežurnom momku, koji je udobno zavaljen u jednoj stolici svoju stražarsku dužnost obavljao uz glasno hrkanje.

Pošto je tako ispitao situaciju, on se istim putem vrati. Izvukao je Kida iz sena, ne obazirući se na glasno gundanje plavokosog revolveraša.

— Uzimaj svoje sedlo, pa da krenemo — reče Buč. — Sada je najzgodniji trenutak. Čuvar spava. Lako ćemo ga iznenaditi.

Natovarili su sedla na leđa, potapšali svoje konje, opraštajući se tako zauvek s njima i posle nekoliko minuta našli se u blizini ulaza u glavnu štalu.

— Ti ostani ovde i budi spreman da središ čuvara kada ga ja domamim do tebe — reče mu Buč.

Kid samo klimnu glavom i izvuče jedan od svojih revolvera. Uhvatio je teški kolt za

cev i priljubio se uz zid štale spreman za akciju.

Buč na prstima ode do ulice, a onda, ne krijući svoje korake, krete pravo u štalu.

Bat njegovih čizama glasno je odjeknuo u tišini noći. Kada je stigao do ulaza, onaj momak se trže iz sna, skoči iz stolice i bunovno uzviknu:

— Ko je to?

Ugledao je pred sobom nasmešeno Bučovo lice i iznenađeno nastavio da se raspituje:

— Šta želite u ovo doba?

— Hteo sam samo da obidem konja — objasni mu Buč, zadovoljan što tu nije onaj riđokosi mladić koji im je sinoć primio konje, već jedan sredovečan čovek neobrijanog lica i crvenog nosa, što je svedočilo o njegovoj privrženosti boci.

Štalar nezadovoljno sleže ramenima i progundā:

— Nije uobičajeno da mušterije banu tako usred noći i...

— Putujem u zoru, pa sam hteo da proverim da li je sve u redu sa konjem — objasni Buč. Izvadio je iz džepa jedan srebrni dolar i tutnuo ga čoveku u šaku.

Štalarevo raspoloženje se odmah promeni.

— U redu, u redu. Odvešću vas tamo.

Buč je pustio čoveka da krene napred. Kada su stigli do ugla iza koga se nalazio Kid, on potapša štalara po ramenu i ovaj se upitno okrete.

Istog trenutka Kid se nečujno stvori iza njega i drška njegovog kolta kvrcnu štalara iza uva. Čovek klonu bez glasa i Buč ga spretno prihvati. Ne ispuštajući ga iz ruku, on ga odvuče do stolice iz koje se ovaj maločas digao i ponovo ga smesti u nju. Obazreo se oko sebe i video na jednom klinu konopac.

Uzeo je konopac i njime spretno vezao onesvešćenog čoveka za stolicu, onda mu njegovom vratnom maramom zapužio usta. Povukao je stolicu dublje u štalu, tako da su štalaru iz senke virile samo noge. Svako ko bi slučajno naišao mogao je da pomisli da ovaj tu sedi i stražari.

Dok se on ovim bavio, Kid je već uneo sedla u štalu. Buč požuri za njim.

Ponovo je zadivljeno gledao divnu kobilu u boksu, a Kid je oduševljeno merio crnog ždrepcu pored nje.

Za tren oka su osedlali plemenite životinje, popravili im uzde i povelili ih ka izlazu.

Buč ode sam do ulice i obazre se na sve strane. Nigde ni žive duše. Samo se u centru grada videla svetlost iz neko-

liko saluna, koji su, izgleda, radili čitave noći.

Mahnuo je rukom Kidu i revolveraš dovede konje do njega. Bacili su se u sedla i krenuli prašnjavom ulicom ka izlazu iz grada.

— Kuda ćemo? — upita Kid.

— Ići ćemo drumom sve dok ne svane — objasni Buč. — Ne bih želeo da po mraku jašemo prerijom i slučajno povredimo konje.

On samo malo mamuznu svoju kobilu i ova jurnu iz mesta kao tane. Kidov ždrebac odmah uhvati korak i sada su galopirali uživajući u ravnomernom kretanju konja. Uskoro i poslednje kuće ostadoše iza njih. Grabili su pustim drumom u pravcu severa.

— Kako ti sada izgleda jahanje? — upita ga u jednom trenutku Buč.

— Nikada nisam bio konjokradica, ali za ove životinje bih sto puta krenuo u krađu — nasmeja se Kid. — Klizimo kao po loju.

Konji su prosto gutali milje. Kada je na istočnom horizontu sivilo počelo da nagoveštava rađanje novog dana, oni ugledaše pred sobom rečicu, koja je, očigledno, izvirala u planinskom masivu Sijera Nevada i sada žurila na zapad ka

Tihom okeanu.

Zaustavili su se na obali rečice i pustili konje da ugaše žeđ.

Levo od njih, nekoliko stotina jardi daleko od drumu, video se železnički nasip, a pored njega niz stubova koji su nosili telegrafske žice.

Buč pokaza rukom prema pruzi i reče:

— Moramo što dalje od prokletog telefona. Verovatno je već neko naišao na onog čuvara i podigao uzbunu. Uskoro će ovim žicama da jurnu poruke i poternica za nama.

— Znači, idemo prema planinama — zaključio Kid.

— Tako je. Sećaš li se Džeksona? Tamo smo jednom bili.

— Misliš na onaj rudarski grad na padinama Sijera Nevada? To je bar dvesta milja daleko odavde.

— Što dalje, to bolje — odvrati Buč. — Tamo nas bar niko neće tražiti.

Poterali su konje uzvodno. Dno je bilo pokriveno sitnim šljunkom i životinje su bez napora napredovale. Posle tako prevaljene milje, oni se prebaciše na drugu obalu, odakle se pružala beskrajna prerija prema istoku. Baš tada se sunce pomoli iza dalekih planinskih vrhova i čitav kraj ble-snu okupan njegovim rume-

nim jutarnjim zracima.

Iako nisu podsticali konje, ovi jurnuše prerijom, očigledno željni slobode i širokih prostranstava.

— Ako ovako nastavimo, do Džeksona ćemo stići već uveče — reče Kid.

— To nikako — usprotivi se Buč. — Računam da ovih dvesta milja prevalimo za tri dana. Neću da zamaram konje. Od sada ćemo ih negovati kao rođenu decu.

GLAVA PETA

Buč se podiže u sedlu i pogleda ka istoku. Njegovo dobroćudno lice razvuče se u osmeh.

— Mislim da smo u blizini Džeksona — rekao je Kidu. — Naše putovanje je završeno.

— Bilo je i kranje vreme — progundā plavokosi revolveraš. — Tri dana po ovoj proklesnoj preriji. Štedeo si konje kao da su od stakla.

Prošli su glavnom ulicom Džeksona i privukli na sebe pažnju retkih prolaznika. Na kraju se obretoše u hladovitom polumraku gradske štale, gde ih dočeka mršav čovečuljak opuštenih ramena.

— Šta želite? — upita ih štalar.

— Šta bismo mogli od tebe da poželimo? — besno odvra-

ti Kid. — Malo zobi za naše konje.

— A za ovu četvoronožnu damu zaseban boks — dodade Buč.

Čovečuljak tek tada bolje pogleda u njihove konje. Oči mu se razrogačiše i on zadržano zviznu.

— Bogami, ovakve konje odavno nisam video — priznao je. — Odakle takvim skitnicama ovi konji?

— Zbog takvih zaključaka, prijatelju, mnogi su nastradali — reče mu Buč. — Nego, ima li u gradu ljubitelja trka?

Kid iznenađeno pogleda u Buča. Video je da je ovaj već smislio neki plan kako da dođu do para.

— Ima, ima — odgovori čovečuljak. — Na primer, Edvin But. Njegov konj Srebrni Zrak najbrži je u ovom kraju.

— Javi tom Butu da ga izazivam na trku u svako doba i na svakom mestu — svečano izjavi Buč.

— Hajdemo već jednom odavde — razdraženo viknu Kid i pođe iz štale. Buč ga prištiže na izlazu.

— Pre svega da se smestimo — reče Buč, pokazujući prema zgradi jedinog hotela, sa čijih je vrata drečava firma bola oči: »Rudarski dom«. — Ti uzmi sobu, a ja idem da pogledam unaokolo.

Kid pogledom otprati svog prijatelja i uzdahnu. Taman je hteo da se okrene, kada je dan omanji i punačak čovek crvena lica zaustavi Buča i zajedno s njim pođe ka plavokosom revolverašu. Na debeljko vom prsluku videla se srebrna šerifska zvezda.

— Gde ste bili prošle noći? — upita šerif čim su prišli Kidu. Iz džepa je izvadio kratku lulu i zabio je među zube.

— Ulogorili smo se pored jednog potoka, nekih tridesetak milja severno odavde — slaga Buč i namignu svom drugu.

— Trebalo vam je dosta vremena da prevalite tih tridesetak milja — zamišljeno klimnu glavom šerif. — Hoću da kažem da se tim pravcem obično putuje čitav dan.

— E, mi smo se trkali — osmehnu se Buč.

— Trkali? S kim?

— Između sebe. Moj prijatelj je tvrdio da je njegov ždrebac brži od moje kobile, pa smo tako pre vremena stigli ovamo.

— Od kada vi propisujete red vožnje za konje? — obrecnu se Kid na šerifa. — Jeste li sada zadovoljni?

— Uglavnom — odvrati ovaj, ne obraćajući pažnju na Kidov bes. — Znači, imate konje za trku?

— Ja odoh — promumla Kid i bez reči im okrete leđa.

— Vaš prijatelj je prilično nabusit čovek — primeti šerif.

— Ali je dobar.

— Žao mi je što sam vas uznemiravao, ali u poslednje vreme imali smo nekoliko razbojnika u okolini. Zato proveravamo sve strance. Što se tiče trka, obavestiću zainteresovane.

Oni se rastadoše i Buč ode do hotela, gde je za poslednje pare uzeo jednu sobu sa dve postelje. Pošto je ostavio ono malo prtljaga, bacio je kroz prozor pogled na grad.

Sagrađen u prilično uzanom kanjonu, Džekson je imao samo jednu ulicu, a njegove kuće bile su bez dvorišta i zadnjim delom se skoro naslanjale na strme kamene zidove. Međutim, blizina bogatih rudnika pomagala je prosperitetu naselja i, sudeći po punim salunima usred bela dana, njegovi stanovnici su imali pune džepove.

Buč opipa skoro prazne džepove. Pošto je u njima otkrio nekoliko srebrnih dolara, požuri na ulicu. Prvo je svratio u restoran nekog Kineza. Taman je navalio na veliki biftek i pržene krompire, kada se vrata restorana otvoriše i na njima se pojavi jedna viso

ka plavokosa devojka. Ona se de pored Bučovog stola.

Devojka je bila jako našminkana i nakinđurena, ali i po red toga on je morao da prizna kako je lepa. Ona srete njegov ocenjivački pogled i reče:

— Ovde ste novajlija, zar ne?

— Tek sam maločas stigao.

— Ja radim u salunu »Srebrni mesec« — obavestila ga je. — Odmah do restorana. Pe vam.

Neki od prisutnih gostiju u restoranu zakikotaše se na ove reči. Buč ih preseče pogledom i oni umukoše. Kinez do nese kafu za devojku i napuni Bučovu šolju. Samo što je plavuša prinela šolju ustima, pogled joj pade na čoveka koji je preko ulice prilazio restoranu. Brzo je spustila šolju i požurila prema zadnjem izlazu.

Buč takođe pogleda na ulicu i vide Kida. Kada se osvrnuo, devojke više nije bilo u restoranu, a njegov prijatelj uđe i umorno se spusti na stolicu. Buč mu ništa ne reče o plavuši i njenom bekstvu.

— Odvratan grad, Buče — zamišljeno promrmlja Kid. — Jedino lokalna banka nešto obećava...

— Jeste li vi Džordž Parker? — iznenada se začuo jedan

glas iza njih. To je bilo ime kojim se Buč predstavio šerifu. Okrenuli su se i ugledali jednog neobrijanog čoveka, koji se nelagodno premeštao s noge na nogu. Pošto je Buč klimnuo glavom, čovek produži: — Šerif vam je ugovorio trku. Staza je odmah ispred kanjona. Trkaćete se sa konjem Edvina Buta.

— Odlično! — ozari se Buč i zaboravi na plavušu, koja je u međuvremenu krišom virila kroz izlog restorana. — Biće tamo.

— Kakve su te sada trke spopale? — prasnu Kid, koji je u međuvremenu naručio jelo i navalio na njega. — Bolje razmišljaj o banci.

— Razmišljam ja i o njoj — odvrati Buč dovršavajući svoju kafu. — Samo, za banku treba vremena, a dotle moramo da plaćamo hotel i hranu. Trke se obično održavaju zbog opklada. To sad je šansa da na legalan način dođemo do para.

Kid je brzo završio sa jelom, digao se i bez reči izašao.

Buč odjednom izgubi volju da i dalje sedi u restoranu. Ponašanje plavokosog revolveraša činilo mu se nekako neobično. Platilo je obed i požurio za prijateljem.

Video je Kida kako ide ulicom i zagleda prolaznike. Naj-

zad je plavokosi čovek nestao iza verande jedne kuće.

Buč se vrati do štale da obide konje. Brinulo ga je Kidovo čudno ponašanje i, dok je zamišljeno odbijao dimove tek pripaljene cigare, u mislima se ponovo vratio na tajanstvenu plavušu. Odlučio je da svrati do saluna »Srebrni mesec« i da je tamo potraži.

Taman je prišao šanku i naručio piće, kada se plavuša pojavila na stepenicama koje su sa gornjeg sprata vodile u salun. Spazila ga je i požurila njemu.

— Zar ste sami? — upitala je, ne dajući vremena Buča da progovori. — Gde vam je onaj plavokosi prijatelj?

— Zašto se interesujete za njega? — upita Buč. — Mi već godinama zajedno putujemo. Čak iz Kolorada.

— A kako se on zove?

— Baš ste ljubopitljivi — osmehnu se mladi odmetnik. — Niste mi se još ni predstavili, a postavljate intimna pitanja kao da su za nama izdate poternice. Moj prijatelj se zove Hari Longbaf i ja ga dalje nisam pitao. Da ga odnekud ne poznajete?

— Znate... ja sada moram da pevam — izbeže plavuša odgovor. — Dođite kasnije go re... u moju sobu.

Buč sleže ramenima, a plavuša

ode do raštimovanog klavira u uglu saluna, za kojim je već sedeo čovek sa masnim polucilindrom i u šarenom kaputu.

Dvojica odmetnika su imali običaj da se po gradovima predstavljaju pod svojim pravim imenima: Džordž Parker i Hari Longbaf, za koje predstavnici zakona nisu znali.

Devojka je lepo pevala. Prisutni gosti oduševljeno zapljeskaše. No, čim je završila nekoliko pesama, ona požuri uz stepenice i Buč krene za njom. Na vrhu stepenica je zastala i dala znak Buču da je pričekala.

— Hoću da vidim da li je hodnik prazan — objasnila je i nestala u polumračnom prolazu. Malo zatim se vratila i povelala ga u neku vrstu saluna, koji je bio pretrpan nameštajem presvučenim crvenim plišom. — Sedite ovde — pokazala mu je jednu crvenu fotelju. Buč je ćutke poslušao. — Čime se bavite?

— Uglavnom trkama — osmehnu se odmetnik. — Izdržava me moja kobilica.

— Dobro, a taj Longbaf? — ponovo se vratila na staru temu. — Šta on radi?

— Putuje sa mnom — odvrati Buč. — Nego, toliko nas nije ispitivao ni ovdašnji šerif. Zbog čega se interesujete

za mog prijatelja?

— Pre dosta godina poznavala sam čoveka koji je ličio na tog vašeg Harija Longbafa — objasni plavuša i sleže svojim lepim ramenima. — Godinama nisam mislila na njega.

— I?

— Ništa — reče ona. — Žena moje profesije brzo zaboravlja uspomene.

— Onda nećemo da ih osvežavamo — odvrati Buč i ustade. — Mene sutra čeka trka i trebalo bi da se odmorim.

Plavuša podiže ruku kao da hoće da ga zaustavi, ali je onda spusti na naslon fotelje. Buč klimnu glavom i izađe iz plišanog salona. U polumračnom hodniku naleteo je na je dnog čoveka i odskočio u stranu. Zapahnuo ga je miris viskija i zadah duvana.

— Gledaj kuda ideš, do đavola! — dreknu čovek.

Iznerviran malopredšnjim razgovorom, Buč izgubi svoje dobro raspoloženje.

— Pazi i ti kuda ideš! — odvratio je.

Čovek mu se unese u lice i uhvati ga za rame. Buč zbaci njegovu ruku i produži prema stepenicama.

Čuo je iza sebe brze korake. Kada se okrenuo, nepoznatu samo nešto promumla i nestade u mraku. Odmetnikovo raspoloženje se malo povratio

lo kada je u salunu popio dva viskija.

Onda mu jedna ideja pade na um i on ode do male štamparije koju je primetio dolazeći u salun. Kod vlasnika, čoveka podmuklog lica i zajtinjavih očiju, naručio je dvadesetak plakata, kojima je pozivao građane da se klade protiv nje gove kobile. Delovao je tako samouvereno da mu vlasnik i ne zatraži pare unapred. Verovatno ga je ocenio kao čoveka koji ima para, jer se glas o Bučovoj plemenitoj kobili već proširio po čitavom Džeksonu. Takvog skupog konja mogao je imati samo neko ko raspolaže dovoljnim kapitalom.

Kada je izlazio, Buč se nehotice osvrnu i vide kako ga štampar ukočeno posmatra. Slegao je ramenima i krenuo ulicom.

Bilo se već smračilo, i, mada se na sve strane osvrtao, nigde nije mogao da vidi Kidu. Idući tako, stigao je do gornjeg dela grada, gde su kuće bile neosvetljene, a duboke senke sakrivale uzane prolaze između njih. Odjednom je osetio kako mu se neki čvrst predmet prislanja uz leđa.

— Produži samo, prijatelju! — naredio mu je oštar glas. — Pravo napred!

Buč krete ispred revolvera.

Sišao je sa drvenog trotoara i nastavio pored retkih kuća.

— Šta ovo znači? — upitao je.

— Umukni! — odvratio je onaj glas.

Iza poslednje brvnare, čovek sa revolverom reče:

— Vadi pare!

Buč nije mogao da se uzdrži da se glasno ne nasmeje. Rekao je nepoznatom:

— Uzmi ih sam.

Bez ikakve opomene, napadač ga udari revolverom po glavi i obori na kolena. Buč oseti kako mu iza uveta curi nešto toplo.

— Vadi pare pre nego što ti razmrskam glavu! — ponovio je napadač.

— Dobro — promrmlja Buč i počeo da petlja oko pojasa.

— E, to je već bolje — zakikota se napadač.

Buč se saže kao da izvlači novčanik iz košulje i onda u okretu udari čoveka po ruci koja je držala revolver. Oružje opali i metak zviznu pored odmetnikovog ramena.

U sledećem trenutku Buč i napadač su se već valjali po prašini. Ne razmišljajući, odmetnik tresnu nepoznatog po licu. Kada ovaj jeknu, on ga sa još dva dobra udarca odbaci od sebe. Čovek je ležao na zemlji i stenjao.

— Diži se, huljo! Baš si na-

šao koga da opljačkaš! — reče mu Buč.

Pošto je ovaj oklevao, on ga zgrabi za okovratnik košulje i uspravi.

— Samo sam se šalio — mrmljao je napadač.

— I ja — odvrati Buč i ošamari ga iz sve snage preko lica. Tip zaurla od bola. Buč izvadi jedno palidrvce iz džepa i kresnu ga o pantalone. Na svetlosti drhtavog plamička, ugledao je mršavog i neobrijanog čoveka u prljavoj odeći. Buča zapahnu zadah znoja i prljavštine.

— Ko ti je rekao da imam para? — prosikta odmetnik.

— Pa, čovek sa onakvim ko njem mora da ima para — promuca napadač. — Naročito kada preko štamparije oglašava poziv na kladenje

Buč ga ponovo ošamari i čovek dreknu:

— Puštaj me! Ako te moji prijatelji dočepaju...

— Smrtno sam se uplašio — prekide ga Buč. — A sada u grad da posetimo šerifa.

Debelog šerifa zatekli su kako drema u stolici. Buč ga prodrmusa i šerif počeo da trlja oči.

— Ova hulja je pokušala da me opljačka — reče Buč pokazujući na napadača.

— Kako se zoveš? — upita šerif i smrknuo pogleda u re

volver koji je Buč držao.

— Rodžer Vinipeg — promrmlja napadač. — Samo sam se šalio, šerife. Danas sam stigao u grad.

— I od šale si mi razbio glavu ovim revolverom — dreknu Buč.

— Dajte mi taj revolver — reče šerif i uze kolt od Buča. Počeo je da pretura po džepovima. — Do đavola, gde su mi ključevi od ćelija? — Pronašao ih je u fioci svog stola. Pošto je Viniepga strpao u ćeliju, okrete se Buču: — Dođite sutra zbog istrage. Sudija će biti u salunu. Oko deset sati.

Vinipeg s mržnjom pogleda u Buča i spusti se na uzani ležaj u ćeliji.

— Rekao bih da me je otukao onaj štampar — tiho reče Buč.

— Ko? — iznenadi se šerif. — Zar Majls Fulmer? Ne verujem.

— U redu — odvrati Buč. — Nego, da li ste negde videli mog prijatelja?

— Posle večere došao sam pravo ovamo i zadremao — odgovori šerif. — Mi ovde rano ležemo.

GLAVA ŠESTA

Čovek s kojim se Buč sudario u mračnom hodniku iznad saluna »Srebrni mesec« produ

žio je do vrata iz kojih je odmetnik izašao. Ušao je i zastao ispred plavokose žene. Ona je plakala. Bio je vitak, do bro građen i kicoški odeven.

— Zar opet plačeš? — progundao je.

Plavokosa hitro podiže glavu i skoči sa stolice.

— Džude! — kniknula je. — On je u gradu! Pronašao me je posle toliko godina! U stvari, još me nije video, ali će me uskoro pronaći.

— Ko je tip što sam ga malopre sreo u hodniku? — upita čovek koga je devojkica nazvala Džud.

— Harijev drug. Zajedno su ovamo stigli. Plašim se, Džude.

— Od čega? — odvratio je Džud paleći cigaretu. — Sumnjam da je taj Hari tragao za tobom.

— Hari će te ubiti, Džude. Još onda je važio za odličnog revolveraša.

— To šemo još videti.

— Ili ćeš ti njega ubiti — zajecala je plavuša i pokrila lice rukama.

Džud besno baci cigaretu na pod i zgazi je nogom. Zatim priđe devojkici, uhvati je za ramena i počeo da drmusati.

— Da slučajno ne žališ što si pobegla sa mnom od tog balavca? — povikao je. — Kažeš, bila si mu prva ljubav.

Neću to više da čujem. Umu-
kni!

Ona prestade da jeca i po-
gleda ga.

— Dobro, Džude — promu-
cala je. Oči su joj bile bezizra-
zne, a glas tup. — Kako ti ka-
žeš.

Kada se Buč izjutra probu-
dio, prvo što je video bila je
prazna Kidova postelja.

Na brzinu se obukao. Doru
čkovao je u restoranu i onda
svratio do štampara, odakle
je uzeo naručene plakate. Bilo
mu je čudno što vlasnik nije
tražio da mu plati plakate, već
je samo rekao da će to oba-
viti posle trke.

Pošto je zalepio plakate na
izloge svih radnji i saluna u
Džeksonu, Buč svrati do šeri-
fove kancelarije.

— Nema ništa od istrage —
još sa vrata ga dočeka šerif.
— Sudija Kent je javio da je
mamuran.

— Baš imate divne čuvare
zakona — nasmeja se Buč, a
u sebi pomisli kako njima
dvojici i odgovaraju ovaki ču-
vari poretka, jer ih niko neće
sumnjičavo meriti.

— Vama kao da se ne sviđa
naš grad — oštro ga pogleda
šerif.

— Naprotiv — odvrati Buč.
— Ovdašnji građani su prili-
čno bogati, i to ide meni u
prilog. Biće dobrih opklada.

Ostavio je šerifa i otišao u
gradsku štalu, gde je neko vre-
me proveo pored riđe kobile,
timario je i hranio. To isto
je učinio i sa Kidovim ždrepcem.
Onda je otišao do berbe-
rnice, gde se nadao da će sa-
znati sve vesti o predstojećoj
trci.

— Vi ste, dakle, taj čovek
koji se usudio da svog konja
suprotstavi Butovom ždrepcu?
— upita ga berberin i počeo da
ga sapunja. — Istina, čuo sam
da vam je životinja dobra,
ali...

— Ako hoćete da lako za-
radite novac, samo se kladite
na moju kobilu — odvrati
Buč.

Nekolicina besposličara, ko-
ji su sedeli u radnji, glasno
se nasmejaše na ovu izjavu.
Trenutak kasnije unutra uđe
vitak, kicoški odeven čovek sa
korbačem u ruci. Čuvši smeh,
priđe stolici u kojoj je Buč
sedeo i prezrivo odmeni odmet-
nika.

— Znao sam da me izaziva
neka skitnica — bio je nje-
gov komentar. — Čuvajte se
ovakvih tipova, ljudi.

— Slušaj, Džude — reče be-
rberin. — U ovoj radnji sam
ja gazda i ne dozvoljavam da
mi se vređaju mušterije. Ako
si i nadzornik kod Edvina Bu-
ta, to ti ne daje pravo da se
i ovde razmećeš.

— Ja pokušavam samo da vam sačuvam pare — odvрати kicoš. — Ne zvao se ja Džud Alen ako ovaj čovek nije vara lica, zato...

Kicoš naglo učuta. U radnji zavlada tišina. Buč, koji je do tle mirno podnosio zajedljive primedbe, polako se okrete.

Na vratima berbernice stajala je devojkica odevena u odelo za jahanje. Imala je tamnoplave oči i pepeljastu kosu. Ona prelete pogledom po prisutnima. Oči joj se zadržale na Džudu Alenu.

— Džude — obratila se Butovom nadzorniku — reci Edvinu da se ja vraćam na ranč. Čula sam da posle podne učestvuje na trkama, a ja ne želim da ceo dan provedem u gradu čekajući na te njegove gluposti.

Zatim je lepotica nestala i Buč oseti neku tugu. Čim je berberin završio sa brijanjem, on se obrisa ubrusom i ustade. Izvadio je poslednji dolar i platio. Neki kauboj, koji je seo na njegovo mesto, reče mu preko ramena:

— Dao bih ti jedan savet, prijatelju. U ovom kraju niko se ne kladi krotiv Butovih konja. Ako si pametan, i sam ćeš se kladiti protiv svoje kobile.

Ispraćen podrugljivim smehom, Buč izlete iz berbernice.

Pošto se uverio da na ulici nema one devojkice, razočarano ode do štale. Na svoje iznenađenje, tamo je zatekao lepoticu iz berbernice. Ona je stručno opipavala noge divne kobile. Kada je čula njegove korake, trгла se i okrenula.

— Volite li ovu životinju? — mirno je upitala.

— Još kako — osmehnu se Buč. — Nadam se da će mi ona omogućiti udoban život.

— Kobilica je zaista izvanredna, ali ne budite toliko samo uvereni — jetko je primetila i napustila štalu, ostavljajući Buča da zadivljeno gleda za njom.

Malo kasnije Buč je krenuo u potragu za drugom i najzad ga pronašao u jednom od saluna na kraju ulice. Plavokosi Kid je u mračnom raspoloženju sedeo za stolom i prazio čaše viskija.

— Šta je s tobom, Kide? — upita ga Buč sedajući za sto. — I odakle ti pare za viski? Izgledaš mi kao da si video nekog duha.

— I jesam — reče Kid i mračno ga pogleda. — Samo, o tome ćemo kasnije razgovarati. Založio sam prsten i dobio nešto para za viski.

— Trebalo je da sačekaš da dobijem trku — nasmeja se Buč. — Svi su izgledi da ćemo se opariti.

— Tebe zanimaju samo trke

— prasnu Kid. — Prestani već jednom da se tako glupo smeješ.

— Godinama smo već zajedno i nikada nisi bio toliko neraspoložen — ozbiljno primeti Buč.

— Nikada se nisam sreo sa svojom prošlošću — promrmlja Kid. — Zašto smo, do đavola, svratili u ovaj prokleti grad? Mislio sam da sam sve zaboravio...

— Mogao bi da budeš jasniji — prekori ga Buč. — Ovde mi svi govore u zagonetkama, čak i ti.

— Ko to svi? — zainteresova se Kid.

— Jedna plavuša se raspitivala za tebe — objasni Buč. — Peva u salunu »Srebrni me sec«.

Čuvši ovo, Kid preblede, ali ništa ne reče. Onda je oklevajući izjavio: — Nemoj da budeš iznenađen ako me jedno vreme ne budeš viđao. Čeka me jedan važan posao.

— Da to nije neki nezavršen posao iz tvoje prošlosti? — upita Buč.

— Možda — zagonetno odgovori Kid. — Uostalom, ti imaš čime da se zabavljaš — dodao je i ponovo ispraznio čašu.

— Dobro, dobro, kada se otrezniš, promenićeš mišljenje — pomirljivo reče Buč, kome nije promaklo kako debeli še

rif, koji je stajao pored šanka, pažljivo sluša njihovu prepirku.

Buč i Kid se rastadoše na trotoaru i plavokosi krete prema gornjem delu grada. Buč se uputi do perona rudarske železnice, gde su baš istovarali prispela kola i srebrnom rudom punili vagone.

Jedna grupa rudara načinila je krug oko jednog goniča zaprega, koji je dugačkim kožnim bičem mlatarao iznad glave. Odjekivali su pucnji kao iz revolvera. Primakavši se, Buč vide da se u krugu nalazi jedan bosonogi dečak. Mališan je nepomično stajao dok je svirepi gonič uzalud pokušavao da ga bičem natera na igru.

— Skači, mali đavole! — urlao je grubijan. — Zar nećeš da slušaš naredjenja jednog Čefija Grila? — Bič fijuknu jedva inč daleko od mališanovih bosih nogu. — Šta, nije ti dosta?

Odjeknuo je novi prasak biča i njegov dugački vrh obavila se kao zmija oko dečakove mršave noge. Iz crvene masnice linu krv, ali je dečak i dalje ostao nepomičan.

Buč se probi između rudara i zgrabi bič i baš kada je Gril ponovo zamahnuo, grubijan se iznenađeno okrete, a na njegovom surovom licu po-

javi se besan izraz.

— Šta hoćeš, do đavola? — viknuo je.

Ne oklevajući, Buč mu istrže bič iz ruke i nabaci ga kao omču oko vrata grubijana, pa ga povuče sebi. Ovaj izgubi dah i poče da se guši. Kada mu je lice pomodrelo, odmetnik ga odgurnu i siledžija pade u prašinu.

— Što ne probaš da išibaš ove tipove oko sebe? — rekao mu je. — Lako ti je da se izivljavaš na nedužnoj deci.

— Pa, to je samo jedna mala lopuža! — prasnu Gril kada je došao do daha. — Maločas mi je u salunu pokušao da izvuče pare iz džepa.

Buč zamahnu bičem i njegov vrh opali Grila po zadnjici. Ovaj četvoronoške poče da baulja između nogu prisutnih. Posle novog udarca, od koga mu pukoše pantalone na turu, Gril jauknu i bezglavo pobeže preko drvenog perona, a Buč baci bič za njim. Prisutni ga pogledaše sa poštovanjem.

— Tako je — reče jedan stariji rudar. — Od kako mu je otac poginuo u rudniku, malog Eba Gordona svi maltretiraju. Gril se okomio na njega zato što ga je dečakov otac jednom prebio.

— Milo mi je što čujem bar jedan human glas — prezrivo

reče Buč. — Pošto vidim da ste sportski raspoloženi, pozivam vas da se opkladite protiv moje kobile. Pare ćete položiti pred početak trke.

GLAVA SEDMA

Sandens Kid je posle rasantanka sa Bučom svratio u još jedan salun. Već podnapit, krenuo je ulicom sudarajući se sa ljudima koji su žurili na trku.

Kada je zapazio da ga debeli šerif prati u stopu, Kid se ispravi, trudeći se da ne pokaže koliko je pijan. Čim je uspeo da izmakne budnom oku čuvara reda u Džeksonu, on se ušunja u salun »Srebrni mesec«, neprimećeno prođe kroz lokal i pope se na sprat. Teško dišući, zastao je pred vratima sobe u kojoj je stanovala tajanstvena plavuša.

Ne kucajući, on pritisnu kva ku i naglo otvorila vrata. Ugladao je višoku plavušu. Stajala je nasred sobe i prestravljeno buljila u njega.

— Hari! Oh, Hari! — kriknula je.

— Kao što vidim, nisi vezana — reče joj plavokosi revolveraš. — Niko te ne čuva, a ti si i dalje ovde. — Pošto je ona ćutala, Kid viknu: — Kakva je to prokleta sudbina

koja me je dovela ovde da te ponovo vidim i da mi stare rane opet prokrvare!

— Mislila sam da si me zaboravio — promuca plavuša. — Toliko je vremena prošlo od kada smo se rastali.

— Prva ljubav se ne zaboravlja — reče Kid. — Pogotovu kada se tako nesrećno završi kao naša. Zbog tebe sam ostavio sve i krenuo u...

Kid ne dovrši rečenicu.

— Gde je ta prokleta hulja? — viknu Kid. — Kako se zove čovek zbog koga si me ostavila?

— Neću ti reći — šapatom je odvratila. Kid joj prilete i poče da je drmusa. — Neću ti reći, ali ne zbog njega. Plašim se da te ne ubije, Hari.

— Neće me ubiti — gorko se osmehnu Kid. — Toliko ne moraš da brineš za mene.

— Ja sam sama izabrala ovaj život — reče plavuša i gordo zabaci glavu.

U jednom trenutku učinilo se kao da će je Kid zadaviti, ali njegove ruke najzad klonuše. Mrtvački bled, on krete ka vratima.

— Platiće mi ta hulja — rekao je otvarajući vrata. — Ne zbog tebe, jer sam te ja već preboleo. Sada sam, konačno, shvatio da i ne zaslužuješ moju ljubav. On mi je upropastio život. Sve ovo vreme će-

kao sam susret s njim, mada toga ni sam nisam bio svestan.

Nekih šest milja niže od gradića, Buč Kasidi je jahao na svojoj riđoj kobili. Ovde, u ravnici, vrućina je bila poprilična. Žalio je za hladovinom ulicom rudarskog gradića.

Najzad je stigao do onog šumarka pamukovog drveća i ujahao na trkačku stazu, sa čije je obe strane bilo već mnogo gledalaca. Neki predumimljivi vlasnik saluna doterao je ovamo burad s pivom i točio ga žednim posmatračima. Jedno dve stotine ljudi gasilo je žeđ i nestrpljivo čekalo početak trke.

Buč zadovoljno odmeri prisutne. Očigledno je da su svi bili spremni na klađenje. Pošto je pažnja prisutnih prema pivu popustila, Buč viknu:

— Ko će da vodi klađenje?

Svi se okretoše jednom omanjem mršavom čoveku u crnom kaputu dugačkih peševa i jareće, prosede bradice.

— Sudija Kent! — dreknuše svi uglas. Buč sjaha s kobile i rukova se sa čovečuljkom.

— Nisam to nikada radio — reče ovaj — ali neka bude. Ja sam sudija Kent, mladiću. Već sam čuo za vas.

— Evo ga, dolazi i Edvin But! — viknu neko iz gomi-

le. — Požurite sa opkladama!

Za nekoliko minuta, koliko je Edvinu Butu bilo potrebno da stigne do trkališta, Buč je pred sudijom već sklopio opklade za više hiljada dolara. Izvadio je pismene potvrde uz sudijinu pomoć, izgovarajući se kako mu je novac u banci i da će isplate biti posle trke.

Bogati rančer sjaha s konja i rukova se sa sudijom. Zatim ga predstaviše Buču. Kratko je klimnuo glavom i pažljivo odmerio riđu kobilu koja je stajala iza odmetnika.

— Konj vam je dobar — najzad reče rančer. — Samo, daleko je od mog Srebrnog Zraka. Na svaki vaš dolar dajem tri, a pobednik dobija konja.

Buč prestade da se osmehuje. Kolebao se. Ipak nije bio potpuno uveren da će njegova kobila, koju nikada nije jahao na trkama, pobediti Butovog divnog ždrepcu.

— Eto, biću pošten — reče But. — Čini mi se da vi ne stojite dobro sa gotovinom. Zato vi uložite kobilu, a ja ću dati deset hiljada dolara.

Buč se vidno kolebao i nestrpljivi But ga uhvati za ruku. Najzad je klimnuo glavom i rekao, rukujući se sa rančerm:

— U redu. Moja kobila protiv vaših deset hiljada dolara.

— Dobro, vidimo se na startu — odvrati But i požuri na drugu stranu. Buč je još neko vreme pregledao kobilu, a onda je povede prema mestu gde je trebalo da počne trka.

Na liniji starta Buč zateče Edvina Buta. Krupni rančer je baš držao u ruci svoj kolt i odmetnik vide kako izbacuje iz burenceta dve prazne čaure i stavlja nove metke.

— Uz put sam pucao na neku zvečarku — objasni But videvši da ga Buč posmatra.

Zatim su prišli velikom rančarovom ždrepcu, na kome je jahao omanji, mršav kauboj, mnogo lakši od odmetnika. Rančer dane neprimetan znak svom jahaču i okrete se riđoj kobili na kojoj je već sedeo Buč.

— Spremni! — viknu But i podiže revolver iznad glave. Buč se priljubi uz vrat kobile. Kolt opali i oba konja jurnuše.

Gomila poče da viče. Mala čistina treštala je od navijanja.

Buč u početku nije forsirao, puštajući kobilu da sama odredi svoju brzinu, ali je zato njegov protivnik nemilosrdno šibao ždrepcu, pokušavajući da još u prvom delu staze reši trku. Međutim, kobila se nije dala. Kada je do cilja os-

talo još oko dve stotine jardi, skokovi riđe kobile kao da se produžiše i ona se odlepi od ždrepcu, pa onda jurnu napred kao metak i završi trku dobrih deset dužina ispred Srebrnog Zraka.

Gomila uzdahnu kao jedan čovek, a onda vazduh ispuniše uzvici. Jedino je rančer But ćutao i pomalo se tužno osmehivao.

— Voleo bih da imam tu kobilu — promrmljao je. — To nije živo stvorenje, već mašina.

Džud Alen prođe pored Buta i stade ispred Buča.

— To nije isti konj na kome si dojahao u grad, huljo! — dreknuo je na odmetnika. — Svugde sam slušao da je to obična raga... Promenio si konja, Parkere!

Prisutni umukoše i najbliži se instinktivno odmakoshe u stranu. Buč se glasno nasmeja i njegov smeh naruši napetu tišinu.

— Upitaj čoveka u gradskoj štali — rekao je. — Ja sam na ovoj kobili dojahao u Džekson, a poneki put se takmičim na njoj.

— Ti si lažov i varalica, Parkere! — dreknu Alen.

Buč prestade da se smeje i lako preblede.

— Ne umeš da gubiš, prijatelju — mirno je odvratio. —

Ali, pošto si me uvredio, skini kaput ili uzmi revolver, pa da to odmah sredimo.

— Dosta tih budalaština! — dreknu neko iz gomile, koja se još više razmače plašeći se pucnjave.

Džud Alen baci u vazduh korbač koji je držao u ruci, hitro ga uhvati za tanji kraj i u istom pokretu udari teškom drškom Buča po glavi.

Ovaj je stigao samo da podmetne ruku kako bi se zaštitio. Glavna silina udarca pogodila ga je u zglob. Nešto kvrcnu i neizdržljivi bol prostreli mu ruku. Vrh drške ga je zakačio i po licu, ali je Buč uspeo da levicom tresne Alena u podrugljivo lice. Odmah zatim usledio je i drugi udarac drškom i pred Bučovim očima sve se smrče.

Crveni mesec bio je izgrejao na nebu kada se Buč probudio sa užasnom glavoboljom i mukom u stomaku. Nekoliko trenutaka je nepomično ležao, pokušavajući da shvati gde se nalazi, a onda je iznad sebe ugledao lišće i osetio nešto hladno. Trgao se uplašen da nije zvečarka i jauknuo od bola. Zglob na ruci bio mu je natečen. Svaki pokret pričinjavao mu je bol.

— Kako se osećate? — čuo se jedan dečji glas i on vide

lice jednog mališana kako se naginje nad njim. Prepoznao je malog Eba Gordona, dečaka koga je spasao od bičevanja.

— Živ sam — prostenja Buč.

Dečak mu ćutke gurnu u šaku komad hartije i zatim ustade.

— Sudija mi je rekao da vam ovo predam. Konj vam je tu i mislim da ćete moći sami u grad. Biće bolje da odem. Ne bi bilo dobro da me vide sa vama.

I mali Ebi Gordon nestade.

Buč gurnu hartiju u džep, polako ustade i priđe kobili koja je mirno pasla pored nje. S mukom se popeo u sedlo i uputio se prema Džeksonu.

Konja je vezao ispred hotela i popeo se u svoju sobu. Tada mu pade na um da Ki-da nije video čitavog dana i da ga ni sada nema. Samo što je upalio lampu i spustio se na postelju, kada se spolja začu lako kucanje. Buč nespretno levom rukom izvadi revolver iz futrole i priđe vratima. Otškrinuo ih je. Pred njim je stajala devojka iz berbernice, sestra Edvina Buta.

— Nisam baš u stanju da primam posete — pokuša Buč da se osmehne, ali ga nateče-

ne usne zaboлеše. — Svejedno, uđite.

— Strašno izgledate — reče ona pošto ga je kritički odmerila.

— Ko je taj Džud Alen? — upitao je. — Lokalni ubica, zar ne? Šta mu bi da me onako napadne?

— Ovo je surova zemlja — reče ona. — Srećom, šerif Hollis se trudi da zavede red.

— Zbog toga se nije mnogo znojio — kiselo promrmlja Buč. — Jedva da sam proveo jedan dan u ovom gradu, a već su pokušali da me opljačkaju i sada su me pretukli. I to skoro na njegove oči. Nego, da niste i vi došli da uživate u mom izubijanom licu?

— Došla sam da vam pomognem — reče devojka, lako prebledevši na Bučove grube reči. — Nego, izgleda da vam to nije potrebno.

Tresnula je vratima i ostala. Buča da zbunjeno bulji za njom. Odmetnik uzdahnu i ode do umivaonika, gde je pokušao da zdravom rukom opere krvavo lice. Zabrinuto je odmerio svoj desni ručni zglob.

Onda se prisetio hartije koju je dobio od malog Eba Gordona i izvadio je iz džepa. Na njoj je lepim rukopisom bila ispisana potvrda da se novac dobijen od opklade na-

lazi u kancelariji sudije Kenta. Buč odahnu. Sa rančero-
vom opkladom i onim što su
uložili gledaoci, dobio je pre-
ko trinaest hiljada dolara. Da
nije bilo sukoba s Džudom
Alenom i Kidovog tajanstve-
nog nestanka, mogao bi i da
zapeva od радости.

Hteo je odmah da se vidi
sa sudijom. Izašao je iz sobe
i posle kraćeg traženja prona-
šao delioca pravde u jednom
salunu. Kent ga dočeka raši-
renih ruku i izjavi mu sauče-
šće zbog onog nemilog doga-
đaja. Onda ga je odveo do
svoje kancelarije, do koje se
dolazilo jednim spoljnim ste-
penicama najviše zgrade u
Džeksonu. Na drugom spratu
Kent ga uvede u kancelariju,
koja mu je ujedno služila i
za stanovanje, upali lampu i
ćutke nasu veliku čašu viski-
ja iz jedne kristalne boce. Sa-
čekao je da Buč otpije piće i
onda je rekao:

— Vama je potreban lekar,
Parkere. Zglob vam je očigle-
dno naprsnut, a i glava je u
lošem stanju.

— Došao sam po novac, su-
dijo — odvrati Buč i spusti
čašu na sto.

— Polako, mladiću — ljut-
nu se sudija zbog njegove ne-
strpljivosti. — To mi se i ne
svida kod današnje omladine.
Suviše ti je stalo do novca.

Eto, zaradio si skoro petna-
est hiljada dolara. Ima tu i
još nekih opklada koje nisu
ušle u onu priznanicu. Nemoj
odmah da ga podigneš. Edwin
But je odmah posle trke od-
jahao u Burgvil, gde namera-
va da kupi konja koji će tući
tvoju kobilu.

Buč se zadovoljno osmehnu
i reče:

— Takvog konja neće pro-
naći. Bar ne u ovom kraju.

Sudija izađe u drugu sobu.
Čulo se kako tamo sa nekim
razgovara. Onda se vrati i po-
novno napuni Bučovu čašu vis-
kijem. Uzdahnuo je i rekao:

— Samo vi trošite taj viski,
mladiću. Biće vam potreban.
Pozvao sam doktora Barton-
a da vas pregleda. A što se tiče
para od opklade, daću vam hi-
ljadu dolara da imate za tro-
šak. Sa ovim kapitalom pruža
vam se prilika da ga udvos-
tručite kada se budete ponovo
takmičili sa Butovim novim
konjem.

— U redu — pristade Buč.
I sam je računao da mu je
novac sigurniji u sudijinoj ka-
si nego da ga nosi sa sobom
i ponovo bude izložen nekom
pljačkaškom napadu.

Uskoro se pojavio i doktor
Barton, jedan prilično surov
čovek, koji mu, ne obazirući
se na jauke, namesti ručni
zglob i pričvrsti ga drvenim

lajsnicama. Od jedne marame napravi povoj i uveza ga oko odmetnikovog vrata, tako da mu je povređena ruka mirovala. U međuvremenu je sudija Kent stalno nalivao Bučovu čašu i ovaj je praznio. Onda mu doktor uši kožu na glavi i stavi mu zavoj na ranu.

— Dobro se odmori, dečko, i kroz neki dan dođi da te pogledam — progunđa dr Barton i izađe iz kancelarije.

— Prokleti Alen! — reče Buč i ponovo prihvati punu čašu. — Zašto ga But drži na imanju?

— Zato što se sada niko ne usuđuje da mu krade stoku — objasni sudija. — On je već nekoliko ljudi ubio. Jednog bičem, kao što je pokušao i sa vama.

Buč opipa zavoj na glavi i tužno pogleda u zavijenu ruku.

— Dobro, uzeću ovih hiljadu dolara, a ostatak mi pričuvajte.

Jedva se spustio niz stepenice i kobilu odveo u štalu. Onda se vratio u hotel. Soba je bila prazna i on se ponovo zabrinu za Kida. Tada je na umivaoniku video jednu cedulju i prineo je svetlosti lampe. Na njoj je bila ispisana kratka poruka: »Neko vreme se nećemo viđati. Ona plavu-

ša iz saluna je moja bivša devojka. Tragam za čovekom koji mi je nju oteo. Sve upućuje na Butov ranč. K«.

Izjutra je Buč izašao da doručkuje i sreo šerifa Holisa. Ovaj ga i ne pozdravi, već mu odmah reče:

— Biće bolje da odmah ođete iz grada.

— Ostaću ovde dok se moj drug ne pojavi.

— Čuo si šta sam ti rekao — odvrati šerif. — Zatim, tu je i Džud Alen. Sa tom prebijenom rukom ništa mu ne možeš. Čak je tražio od mene da te uhapsim zbog prevare.

Za trenutak Buč ništa nije odgovorio, jer mu pažnju privuče ona plavuša iz saluna, koja sva uplakana prođe pored njih.

— Mene optužuju za prevaru! — reče Buč. — Kada smo već kod toga, šta ste uradili sa onim Vinipegom koji je pokušao da me opljačka?

— Pustio sam ga iz zatvora — mirno reče šerif. — U stvari, neko mu je doturio turpiju kroz rešetke i on ih je noćas prestrugao i pobegao.

Buč samo pogleda u debelog šerifa i produži dalje. Iz obližnjeg saluna pojavi se mršavi sudija Kent i polako priđe šerifu.

— Šta ćeš sa njim, Holise? — upitao je gledajući na dru-

gu stranu. — Hoćeš li ga uhapsiti zbog prevare, ili ga naterati da napusti grad?

— Neću ništa — odgovori Holis ne okrećući glavu — o sim ako nešto ne zabrlja.

— Znači, nećeš ga uhapsiti? — smrknuto reče sudija. — Pazi se, ja imam uticaja u gradu. Idući put rudari neće glasati za tebe.

Debeljko mu okrete leđa i pođe niz ulicu.

Istovremeno, kod perona male rudarske železnice, rančer Edwin But žestoko se raspravljao sa svojom sestrom Meri.

— Je li tačno da se motaš oko nje, Edvine? — upita ga devojka, pokazujući glavom prema plavuši iz saluna, koja je maločas prošla pored njih i pozdravila rančera.

— Ostavi me na miru — smrknuto reče But. — Video sam je samo nekoliko puta u salunu »Srebrni mesec«, gde radi kao pevačica.

— Samo kao pevačica?

— Ostavi me na miru, do đavola! — prasnu rančer. — Možeš mog konja da povedeš natrag na ranč, a ja ću rudarskom železnicom da se odvezem do Burgvila. Reci Džudu Alenu da mi kroz nedelju dana dovede konja tamo, jer on ionako mora da dođe da preuzme so za stoku. — Rančer

se odjednom namršti. — Taj Džud baš preteruje. Stalno mi pravi neprilike.

— Zašto ga onda ne otpustiš? — odvratila njegova sestra. — On je zao čovek.

— Dok njega imam, ne moram da mislim o poslovima na ranču.

Dok su brat i sestra razgovarali, Buč je otišao do štale, gde mu je vlasnik osedlao kobilu i pomogao mu da se popne u sedlo. Izjahao je iz grada. Ne razmišljajući kuda ide, on je tako stigao do šumarke pamukovog drveća i mesta gde se juče održala trka. Seo je u hladovinu jednog drveta i zamišljeno buljio ispred sebe. Tu ga je zatekla i Meril But, koja se posle rastanka sa bratom vraćala na ranč. Devojka zaustavi konja pored Buča, koji podiže glavu i ozbiljno je odmeri.

— Prolazila sam ovuda — reče mu ona — i videla vas. Kako vam je?

— Kao i svakom čoveku sa slomljenom rukom i razbijenom glavom — odgovori Buč.

— Džud Alen je u Džeksonu — reče ona, ne obraćajući pažnju na njegovu zajedljivost. — Htela sam samo da vas obavestim.

— Znači, hoće da me dovrši — reče Buč. — Šteta što moj prijatelj nije ovde, pa bi on

obavio taj posao umesto mene.

— Čula sam za tog vašeg prijatelja — zagonetno odvratila Meril But. — To je jedan plavokosi, lepuškast čovek, ali se nešto ne viđa sa vama.

— I ja bih voleo da znam gde je — odvratila Buč.

— A ja bih vam savetovala da ga ne čekate ovde — odjednom reče devojka. — Bežite što pre iz grada i ne vraćajte se. Samo ćete imati neprilike.

Devojka trže uzde bratovog ždrepcu, koga je vodila za sobom i odjuri.

— I ranije sam imao neprilika! — viknu Buč za njom.

U Džeksonu su svetiljke već bile upaljene kada se Buč vratio u grad. Svratio je u salun »Srebrni mesec«, pomešao se sa rudarima, koji su pili i slušali pesmu one plavuše. Glas tajanstvene devojke bio je tužan.

— Kako se zove? — upita Buč najbližeg čoveka.

— Neli — odgovori ovaj. — Zgodna je, zar ne?

— Nemoj da te čuje Džud Alen — upozori ga jedan bradonja, a ostali se nasmejaše.

Čim je plavuša završila pesmu i sela za jedan prazan sto pored klaviriste, Buč hitro ode tamo i zauze mesto preko puta nje.

— Možemo li da razgovaramo? — upitao je kada je ona iznenađeno podigla glavu. — Na primer, kako se zovete i otkuda poznajete moga druga Harija Longbafa?

— Zovem se Neli — reče ona. — A što se tiče Harija...

— Jedan trenutak — prekinde je Buč i naglo ustade.

Primetio je jednu tamnu priliku koja je prešla preko saluna i taman krenula uz stepenice na sprat. Kada je dotični video Buča, naglo je zastao i izjurio na ulicu. Bio je to Rodžer Vinipeg, čovek koji je pokušao da opljačka Buča i kasnije pobegao iz zatvora. Buč potrča za njim na ulicu.

— Stani! — viknuo je.

Vinipeg se okrete. Jedan trenutak je oklevao, a onda potrčao preko ulice ka hotelu. Odmetnik jurnu za njim. Uz put je nespreno pokušavao da levom rukom izvuče revolver iz futrole. Begunac nestade u mračnom sokačetu između zgrade hotela i susedne kuće.

— Stani, ili pucam! — viknu Buč.

Stigao je do ulaza u ono sokače, kada iz pomrčine ble-snu pucanj i plamen suknu ka Buču.

Osetio je kako mu vrelo olovo zviznu pored samog obraza i za trenutak se zateturio.

GLAVA OSMA

Pucanj iz Vinipegovog revolvera za trenutak je zaslepio Buča, koji je, nenaviknut da se služi levom rukom, nasumično opalio u sokače. Čuo je bat koraka kako se udaljuju i zastao da protrlja oči kako bi povratio vid. Kada mu je to pošlo za rukom, pred sobom je imao samo praznu uličicu. Na zgradi iza hotela otvoriše se jedna vrata i na svetlost se pojavi nečija mršava prilika.

— Šta se tu događa? — upitao je piskav glas. Buč prepoznađe sudiju Kenta. — Šta ćeš ovde, Parkere? Jesi li ti pucao?

— I ja sam — odvrati Buč. — Gonio sam onog razbojnika Vinipega. — Sa ulice dotrča šerif Holis. Buč se besno okrete na debeljka. — Sada sam baš gonio vašeg štićenika.

— U ovom gradu situacija postaje sve gora — reče sudija sa vrata. — Hoćeš li nešto već preduzeti, Holise?

Buč ostavi sudiju i šerifa da se prepiru i vrati se u salun. Kada je pokucao na vrata pevačice niko mu nije otvorio.

Devojka, očigledno, nije htela da razgovara o Kidu.

Buč ode do štale i, pošto je obišao kobilu, razgovarao je sa štalarom Lakalom.

— Ko je vlasnik saluna »Srebrni mesec«? — upita Buč.

— Džud Alen — odgovori Lakal i iskosa ga pogleda. — Dobio je lokal pre godinu dana na pokeru. Bivši vlasnik Lesli Grej sada vodi salun za Džuda jer ovaj nije hteo da ostavi posao nadzornika na ranču Edvina Buta.

— Hm — odvrati Buč i, zabrinut zbog ovih novih podataka, pozdravi se sa Lakalom.

Rastavši se od šerifa, sudija Kent se pope do svoje kancelarije. Izgledao mu je čudno što Parker, odnosno Buč, više nije pominjao novac ostavljen u njegovoj kasi. Kada je sav zadihan otvorio vrata na drugom spratu, ugledao je u fotelji za stolom jednog čoveka. Umorno je prišao stolu i iz jedne fioke izvadio bocu viskija. Nategao je piće onako iz boce.

— Postaješ alkoholičar — reče čovek u fotelji.

— Sada mi je viski baš potreban — odgovori Kent ne gledajući čoveka. — Ovaj Parker komplikuje situaciju.

— Trebalo je da smaknem tu hulju — prosikta Džud Alen. — Brine me i gde je ne-

stao onaj njegov plavokosi drug.

— Zašto toliko mrziš tog Parkera? — odvrati sudija.

— Predosećam da će nam on i njegov drug pokvariti posao.

Čovečuljak se polako spusti u stolicu i ponovo prinese bocu ustima.

— Gde je Vinipeg? — upitao je sudija između gutljaja.

— Unutra — odgovori Džud Alen i glavom pokaza prema susednoj sobi. — Morao je negde da se sakrije.

— Idiot! — dreknu Kent. — Izvedi ga odavde. Zagadiće mi sobu. Smrdi kao tvor. Nego, kuda će nas sve ovo odvesti, Džude?

— Ne brini, matori — odvrati Alen. — Ti ćeš dobiti svoj deo.

— Možda ga više i ne želim — tiho odvrati sudija.

— Đavola ga ne želiš — zlobno se isceri Alen. — Uostalom, stvari se odvijaju kako se samo poželeti može.

— Za koga se dobro odvijaju? — ogorčeno upita čovečuljak. — Ti ćeš zgrabiti lavovski deo i nestati odavde.

— Ne gubi nerve, sudijo — opomenu ga Alen. — Sada nije trenutak za slabosti. — Ustao je i otišao do sobe. Tamo je otvorio vrata i viknuo: — Hajde, vas dvojica! Nećete

valjda tu da spavate?

Prvo je izašao smrknuti Rodžer Vinipeg, a za njim jedan omanji čovek zlobnog lica, ali isto tako prljav kao i Vinipeg.

— Ova budala ne zna da pogodi čoveka ni sa dva jarda daljine — prasnu Vinipeg.

— Ti si mi smetao, budalo! — pakosno se nasmeja drugi odrpanko.

Džud Alen počeo da previja ranjenog Vinipega zavojima koje mu je dao sudija. Nije obraćao pažnju na njegovo mrštenje.

— Prestani da kukaš i obojica se gubite odavde. Izvucite se kroz zadnja vrata, a ja ću vam dovesti konje. — Alen ih isprati pogledom, a onda se okrete sudiji: — Pazi se, Kente. U poslednje vreme čudno se ponašaš. Napraviš li grešku, prvi ćeš stradati.

Izašao je iz kancelarije i zalupio vrata za sobom.

Sutradan rano, Buč je odjahao prema dolini gde se nalazio ranč Edvina Buta. Tamo ga je odvela tajanstvena Kidova poruka. Sa jednog brežuljka osmotrio je ranč. Lepo je izgledao. Onda je poterao konja prema ogradi. Otvorio je veliku kapiju sa bodljikavom žicom i ujahao na livadu. Pogled mu privukoše veliki

bikovi koji su pasli u blizini.

Tog jutra Meril But je rano ustala, ali je u zajedničkoj trpezariji zatekla samo kineskog kuvara i Džuda Alena.

— Jesi li doneo so, Džude?

— Nisam još stigao — smrknuto odgovori ovaj. Ustao je i pošao prema izlazu. Tamo se okrenuo i rekao: — Edwin se još nije žalio na moj rad. Što se vi mešate?

— Zato što je slep, kao i većina ljudi — odvрати devojka. — Nećeš još dugo moći da vodiš salun i da budeš nadzornik kod nas.

Alen odveza svog konja, pojava ga i odgalopira prema malom šumarku. Devojka je gledala za njim i u jednom trenutku učinilo joj se kao da iz onog šumarka u susret nadzorniku dolaze dva jahača. Odmah zatim cela grupa nestade među drvećem.

Nov topot kopita trže devojku iz misli. Okrenula se i ugledala Buča kako ujahuje u dvorište ranča. Odmetnik podiže šešir i pozdravi je, otkrivši pri tom zavoje na glavi.

— Tražim vašeg brata — objasnio je.

— Otišao je u Burgvil i ne znam kada će se vratiti — rekla je, ne skidajući pogled sa njegove ruke u povelju. — Edwin se neće smiriti dok ne pobedi vašeg konja. Poneo je

novac da kupi najboljeg trkača. Što se tiče onog događaja sa Džudom Alenom, ja sam rekla bratu da pripazi na njega.

— Možda Alen radi u najboljem interesu svoga poslodavca — primeti Buč.

— Za Edvina je Džud samo običan nadzornik i ništa više. Ako ste došli da ga potražite, onda se pripazite. Sa revolverom je još brži nego kada upotrebljava bič.

Buč pogleda u svoju povređenu ruku i uzdahnu.

— Ni na kraj pameti mi sada nije da se sretnem s njim.

— Znači, niste kavgadžija? — osmehnu se devojka. — Osećam se pomalo odgovornom za ono što vam se dogodilo. Vama je potreban odmor. Mogli biste da ostanete na ranču sve dok se Edwin ne vrati. Naš kuvar će vam pokazati sobu.

— Dobro, stavljam se pod vašu zaštitu — žurno pristade Buč.

Dva čoveka koja su se Džudu Alenu pridružila u šumarku smrknuto su gledala u nadzornika.

— Šta se izdireš na nas? — upita Rodžer Vinipeg, iznerviran Alenovim držanjem.

Ovaj prestade da se mršti i pogleda u višeg razbojnika,

čoveka koji se zvao Bil Print. Bio je stariji i nešto čistiji od Vinipega.

— Za to si plaćen — reče Print svom drugu.

— Nešto slabo u poslednje vreme — nastavio je da gundā Vinipeg. — Ti, Alene, baš loše postupaš sa ljudima.

— Nešto sam nervozan u poslednje vreme — odvrati nadzornik.

— Šta ćemo mi sada da radimo? — upita Print. — Ja i Rodžer treba da do subote stignemo u Springvil. Več smo zakasnili, a on je još i ranjen.

— Kada bih samo mogao da se dočepam onog Parkera — progundā Vinipeg.

— Ostavite ga vi meni — oštro reče Alen. — Vratite se krišom do spavaonice, tamo ležite i sačekajte da se smrkne. Svi kauboji su na pašnjacima. Dobićete i odmorne konje.

Kineski kuvar je odveo Buča u jednu sobu na prvom spratu glavne zgrade ranča i ovaj se uzdahom olakšanja ispruži po mekoj postelji. Zadržmao je. Iz sna ga je trgla grmljavina. Kroz prozor je video natušteno nebo. Kiša je pljuštala. Video je i Meril kako ogrnuta kišnom kabanicom žuri preko dvorišta. Sišao je na verandu.

— Sklonila sam vašu kobi-

lu iz korala u štalu — reče mu ona kada se popela na verandu. Buč primeti da joj je lice zabrinuto.

— Da li se nešto dogodilo? — upitao je.

— Imam utisak da se na ranču nešto događa — reče ona sedajući u stolicu. — Čak sam pomislila da ste došli ovamo povodom učestalih pljački pošiljki iz rudnika. U našoj okolini kriju se mnogi odmetnici.

— To vam verujem — osmehnu se Buč. — Samo, ja sam obična skitnica. Lutam sa svojim prijateljem i jedino me zanimaju konjske trke.

— Dobro, dobro — reče ona, ali kao da mu nije poverovala. — Nego, malopre sam izlazila iz štale i učinilo mi se kao da se neko ušunjao u kaubojsku spavaonicu. Tamo nikoga nema. Svi su momci na pašnjacima sa stokom. Poći ću da vidim.

Ne obraćajući pažnju na kišu, Buč sa njom siđe sa verande. Kada su stigli do spavaonice, on joj dade znak da stane i tiho reče:

— Idem prvi unutra. Ostanite napolju.

Popeo se uz nekoliko drvenih stepenika, gurnuo vrata i obreo se u polumračnoj velikoj prostoriji. Kada su mu se oči privikle na slabu svetlost,

on ugleda dva čoveka. Stajala su sa obe strane vrata sa revolverima u rukama. Rodžer Vinipeg gurnu vrata i zatvori ih. Onda zadovoljno pogleda u Buča. Istovremeno, drugi razbojnik vešto izvuče revolver iz odmetnikove futrole.

— Vadi pare! — naredi mu Vinipeg. — Mora da si krcat dolarima.

— Nemam novca — reče Buč i mirno se osmehnu.

Vinipeg mu priđe i iznenađeno ga udari preko lica drškom teškog kolta. Buč se zatetura, a iz posekotine na licu linu krv.

— Ne šali se, Parkere! — reče viši razbojnik. — Vadi pare!

— Pare su kod sudije Kenta! — dreknu Buč.

Vinipeg i njegov ortak istovremeno jurnuše na Buča, ali u tom trenutku iz dvorišta se začu devojčin uzvik. Napadači zastadoše kao ukopani.

Buč iskoristi njihovu zbunjenoost, zamahnu levom rukom i pogodi Vinipega u slepoočnicu. Ovaj odlete na najbližu postelju i pri tom njegov revolver opali. Print je jedan trenutak otvorenih usta buljio u ovaj prizor, onda je podigao revolver.

Buč je zamahnuo nogom i pogodio razbojnika u stomak. Kolt opali i on oseti kako mu

plamen baruta prlji lice. Ponet zamahom, Buč pade preko presamićenog razbojnika i jauknu kada je pogođenom rukom udario u ugao postelje.

Napolju je Meril vrištala. Print se podiže s poda i zajedno sa Vinipegom izjuri kroz zadnja vrata spavaonice. Devojka upade unutra. Klekla je pored Buča i podigla mu okrvavljenu glavu s poda. Za njom je dotrčao i kuvar, koji se zatekao u dvorištu. Uz njegovu pomoć, Meril je podigla Buča sa poda i položila ga na jednu postelju. Pošto su mu oprali krv, Buč otvori oči i pokuša da se osmehne.

— Ne pravite se junak — oštro mu je podviknula, ali se Buč i dalje smešio.

Kasno posle podne Edwin But je ujahao u dvorište svog ranča, vodeći za sobom jednog divnog šarenog ždrepcu. To je bio konj koga je u Burgvilu kupio za takmičenje sa Bučom i kobilom. Umesto da se uputi štali, on predade ždrepcu kineskom kuvaru i potera svoga konja ka kući, ispred koje su bile privezane dvokolice šerifa Holisa. Debeljko je baš silazio sa kola.

— Hej, je li ono tvoj novi konj? — dočeka ga šerif.

— Jeste. Platilo sam ga pet hiljada dolara — odgovori rančer. — Taj će sigurno tući

onu Parkerovu ragu. Šta ima novo u gradu?

Nisu primetili Buča, koji je sedeo u senci na suprotnom kraju verande i osluškivao njihov razgovor.

— U poverenju ti mogu reći — odgovori šerif — da taj Parker više zna nego što nam je rekao.

— On? — podrugljivo prijeti rančera. — Ja mislim da je taj čovek obična skitnica, uz to i kukavica. Da je bio odvažniji, ne bi dozvolio Alenu da ga pretuče.

U tom trenutku iz kuće izađe Meril But i radosno pozdravi brata, a Buč iskoristi tu gužvu da se pojavi iza ugla zgrade kao da tek dolazi. Rančer ga iznenađeno pogleda. Shvativši o čemu se radi, devojka žurno reče:

— Pozvala sam gospodina Parkera da ostane ovde dok mu ruka malo ne prezdravi. Znaš, tvoj nadzornik je kriv za njegovu povredu i...

— U redu, u redu — preki-
de je brat i okrete se Buču.
— Holis želi da razgovara s vama.

— I vas dvojica bi trebalo nešto da saznate — umeša se Meril. — Prvog dana kada je Parker došao na ranč, otkrili smo dvojicu nepoznatih ljudi u našoj spavaonici. Oni su napali Parkera i umalo ga nisu

ponovo pretukli.

— Jedan od njih je bio Rodžer Vinipeg — dodade Buč. — Valjda ga se sećate, šerife?

Holis klimnu glavom.

— To su verovatno neke skitnice koje su se sklonile od kiše — sleže ramenima rančer. — Hajdemo, Meril. Njih dvojica imaju nešto da razgovaraju.

Kada su brat i sestra ušli u kuću, Holis se okrete Buču:

— Čudi me kako imate ob-
raza da ostanete u kući čoveka koga ne trpite. Ako se Butu nešto dogodi, smatraću vas odgovornim.

Rekavši ovo, šerif siđe sa verande. Popeo se u kola i odvezao iz dvorišta.

Buč je zbunjeno gledao za njim. Prenula ga je zvonjava kuvara Kineza, koji je pozivao kauboje na večeru. Otišao je u trpezariju, gde je za velikim stolom sedelo desetak kauboja. U vrhu stola sedeo je Džud Alen, koji je, ne dižući glavu, praznio tanjir ispred sebe. U toku svog trodnevnog boravka na ranču, Buč nije imao prilike da se sretne sa nadzornikom i, kada je sada stao pored stola, razgovor u trpezariji naglo umuče i u tišini se čulo samo glasno žvakanje nadzornika Alena.

— Zdravo, Džude — tiho reče Buč.

Alen podiže glavu, izvadi maramicu iz džepa i obrisa usta.

— Gle, evo naše skitnice! — progundao je i kauboji se nasmejaše.

— Imaš li još onaj bič, Džude? — mirno upita Buč.

Hitro se sagao i podigao sa poda bič, koji je Alen spustio pored svoje stolice. Nadzornik se maši revolvera, ali ga Buč udari teškom drškom biča po ramenu. Za trenutak paralizovan, Alen se zanjihao. Buč ga sada tresnu po ruci koja je već stezala dršku revolvera.

Nadzornik skoči i izbezumljeno ga pogleda. Ne dajući mu vremena da se pribere, odmetnik mu zabi dršku korbača u stomak i Alen se prešavi. Ne ispuštajući korbač, on mu istom rukom izvuče revolver i baci ga iza sebe. Alen pruži šaku da mu otme korbač i primi udarac tačno po zglobu. Jauknuo je od bola.

— Sada smo ravnopravni, Džude — reče Buč.

Bacio je korbač i levicom tresnuo Alena u lice. Ovaj polete unazad, zakači stolicu i preturi se na leđa. Kauboji poskakaše od stola. Buč gurnu nogom sto i čitava gomila tanjira i činija sruči se na oborenog nadzornika. Prizor je bio i tragičan i smešan. Okrvavljeni kicoš borio se da zbaci sa sebe tanjire, a niz lice i

grudi slivalo mu se proliveno jelo. Buč mu pritrča, zgrabi ga za kosu i povuče po podu.

— Dosta! — začu se nečiji glas iza njega. Bio je to Edwin But.

— Za vas je možda dosta, ali za mene nije — odvrati Buč i podiže ošamućenog Alena. — Kaži da mi se izvinjavaš.

— Idi do đavola! — promumla Alen. Buč ga pusti i ponovo udari po licu. Nadzornik pade na pod. Nešto tvrdo zari se u Bučova leđa.

— Ako ga ponovo udarite, ja ću pucati! — čuo se rančev glas.

— On će mi se izviniti, pa makar me ubili — odvrati Buč i odgurnu napereni revolver. Zamahnuo je pesnicom iznad oborenog Alena. — Dakle?

— Izvini — promuća nadzornik.

Odmetnik se uspravi i okrete rančeru.

— Od vas jedino tražim da se naši konji ponovo ogledaju, Bute. Pristajete li?

— Pristajem — reče rančer. — U subotu, u isto vreme i na istom mestu. Sada odlazite sa mog ranča, Parkere.

GLAVA DEVETA

Iz duboke senke, iza Lakalove štale, Rodžer Vinipeg je

posmatrao osvetljeni prozor kancelarije sudije Kenta. Čekao je još nekoliko minuta. Onda je izašao na ulicu i pošao uzbrdo.

U to vreme bilo je malo prolaznika u Džeksonu, tako da Vinipegu nije bilo teško da prepozna mršavu priliku sudije Kenta. Ovaj se spuštao niz stepenice, zatim prešao preko ulice, da bi nestao u vratima saluna »Srebrni mesec«. Razbojnik pođe za sudijom. Pošto se uverio da je Kent zauzeo svoje mesto u uglu saluna i naručio piće, on se žurno vrati do štale, gde ga je čekao Bil Print.

— Misliš li da će tamo ostati celo veče? — upita Print.

— Siguran sam. Uskoro će početi i partija pokera.

— A ako se vrati? — sumnjičavo upita visoki razbojnik.

— Što se toliko plašiš? — progundā Vinipeg.

— Ne znam ni sam. Imam neko čudno predosećanje. Možda bi bilo bolje da pobegnemo, Rodžere.

— Čim se dokopamo onog novca iz kase — odvrati ovaj. — Nego, nemoj da zaboraviš taj čekić.

Neko vreme su ćutke pušili. Onda Vinipeg reče:

— Idem gore. Ti ostani ovde i motri na salun. Ako vidiš sudiju, samo mi zvizni.

Print klimnu glavom. Vinipeg pretrča preko mračne ulice i počeo da se penje uz stepenice. Pošto je stigao do vrata sudijine kancelarije, on izvadi nož sa dugačkim, tankim sečivom. Posle kraćeg baratanja, obi bravu. Gurnuo je vrata i obreo se u kancelariji. Prvo je navukao zavesu na prozor, onda kresnuo šibicu i upalio lampu na stolu.

Kada je sve ovo obavio, Rodžer priđe kasi u uglu. Onako mahinalno, zgrabio je ruku na gvozdanim vratima kase i počeo da je drmusa. Nisu popuštala. Ljutito je obrisao znoj sa čela, odškrinuo prozor i pozvao Printa.

— Šta je, do đavola? — Ljutito je odgovorio visoki razbojnik. — Može te neko čuti.

— Kasa je zaključana — šapatom objasni Vinipeg. — Donesi taj čekić.

Print požuri uz stepenice prema kancelariji.

— Daj taj čekić! — naredi mu ortak.

— Evo ga! — zadihano reče Print. — Nego, znaš li da je onaj Parker malopre ujahao u Lokalnu štalu.

— Mogli bismo sada da ga ... — počeo Vinipeg, a onda odmahnu rukom. — Ne, opljačkaćemo kasu, a ostavićemo ovde ovo dugme sa njegovog kaputa, koje sam mu otiknuo

dok smo se gušali na Butovom ranču. To će mu zadati dovoljno briga.

— Požuri, Rodžere! — pro-
gundā Print. — Postajem ner-
vozan!

Razbojnik zgrabi teški če-
kić i počē njime da udara po
bravi kase. Razbio je brojča-
nik na bravi, onda vrhom o-
nog dugačkog noža napipao je-
zičak brave i okrenuo ga. Vra-
ta kase škripnuše. Pri svetlo-
sti lampe, on ugleda unutraš-
njost pretrpanu raznim harti-
jama.

Drhtavim rukama Vinipeg
poče da baca papire na pod.
Osim svežnjevah artije i do-
kumenata, u kasi nije bilo ni-
čeg drugog.

— Matora hulja! — prosi-
ktao je piskavim glasom. —
Nema ni prebijenog novčića!

Bacio je ono Bučovo dug-
me od kaputa pored kase i
njih dvojica izjuriše napolje.

Te večeri, kao i obično, ka-
rte nisu služile sudiju Kenta
Merlina. To mu se dešavalo
poslednjih šest meseci. Pošto
je prokockao poslednjih sto
dolara, sudija se oprosti od
igrača, dostojanstveno otpi po-
slednju čašu viskija pred spa-
vanje i napusti salun.

Tek napolju, kada je ostao
sam, on duboko uzdahnu i po-
če da drhti. Shvatio je da se

nalazi na dnu ponora. Zbog
kockarskih dugova pristao je
da sarađuje u paklenim pla-
novima Džuda Alena, ponizio
se toliko da uzme novac Džo-
rdža Parkera, odnosno Buča
Kasidija, i da se ponovo za-
dužuje.

Sudija stiže do vrata svoje
kancelarije i tu naglo zasta-
de. Vrata su bila otvorena.
Uzdrhtala srca je ušao. Prvo
što je video bila je upaljena
lampa na stolu, razbacane ha-
rtije po podu i razbijena ka-
sa. Prineo je lampu kasi i on-
da primetio jedno kožno dug-
me na podu. S mukom se na-
gnuo, podigao ga i zamišlje-
no osmotrio.

Sada je lako mogao da kri-
vicu za nestanak novca preba-
ci na drugog. Ipak, neko ne-
jasno osećanje griže savesti
zadržalo je sudiju da odmah
ne odjuri šerifu Holisu. Dugo
je posle otkrivanja krađe sta-
jao nasred svoje kancelarije i
pognute glave razmišljao.

U štali rančera Edvina Bu-
ta Buč je sedlao svoju kobilu.
Kada je Meril došla da se po-
zdрави s njim, on grubo odbi-
njena izvinjenja zbog bratov-
ljevog ponašanja.

— Ne želim da ostanem ov-
de — rekao je na kraju. —
— Moram da razobličim čo-
veka zbog koga je nestao moj
prijatelj.

— Zašto onda to ne kažete šerifu? — tiho je upitala devojka.

— Ja samo čekam da mi ruka prezdravi — odvrati Buč. — Onda će mi svi platiti.

— Žao mi je što sam se mešala u vaše poslove. Bilo mi je stalo do vas, ali sada me se više ne tiče šta će se dogoditi s vama.

Buč se glasno nasmeja i reče:

— Do sada ste me smatrali kukavicom, a, evo, odmah stahujete za živote drugih. Pametno je što ste odlučili da se ne mešate u moje stvari — dodao je i odmah požalio što je to rekao.

— Idite do đavola! — viknu Meril i istrča iz štale.

— U mračnom raspoloženju Buč stiže u Džekson. Odveo je kobilu u Lakalovu štalu i tek onda primetio da u boksu do njegovog nema Kidovog crnog ždrepcu. Pozvao je Lakala i upitao ga šta se dogodilo sa konjem. Vlasnik štale ga zapahnu zadržom viskija. Bio je, očigledno, pijan. Jedva je promumlao:

— Ja sam malo dremao u mojoj sobici. Ne znam šta se dogodilo s tim konjem.

Buč odustade od ispitivanja i izađe na ulicu. Pitao se da li je to Kid dolazio u štalu i odveo ždrepcu. Ova misao ga

raspoloži. Odlučio je da svrati do šerifa. Debeljka je zatekao kako drema za stolom u kancelariji.

— Šta, zar vas je But najurio sa ranča? — upita ga šerif paleći lampu.

— Tako nešto — odvrati Buč.

— A gde ste bili za poslednjih nekoliko časova? — upita ga šerif. — Sada je već skoro ponoć. Od Butovog ranča do grada nema više od sata jahanja. Pogotovu sa vašom kobilom.

— Uz put sam razmišljao — jetko reče mladić. — Uostalom, šta se to vas tiče?

Šerif mu ćutke priđe i počeo da ga razgleda. Video je da na Bučovom kaputu nema jednog dugmeta.

— Je li ovo vaše? — upita šerif i podiže sa stola dugme.

Buč se nehotice opipa po kaputu i vidno se trže.

— Jeste — potvrdio je. — Gde ste ga našli?

— Tamo gde si ga zaboravio, mladiću — odgovori šerif. — U kancelariji sudije Kenta. Gde je novac, Parkere?

— Kakav novac?

— Ne pravi se naivan. Dobro znaš o čemu govorim.

— Meni se spava — umorno odvrati Buč. — Zato prestanite sa lupetanjem.

Holis mu u nekoliko reči

objasni o pljački sudijine kase i kako jedini raspoloživi dokaz ukazuje na njega.

— Pitam se ko mi je ovo uspeo da namesti? — reče Buč. — A u sudijinoj kasi su mi bile sve pare.

— I ne samo tvoje — reče šerif. — Sudija kaže da je nestalo ukupno četrdeset hiljada dolara.

— Onda nema ništa od trke — promrmlja Buč i okrete se da pođe.

Šerif Holis izvadi revolver iz futrole i uperi ga u Bučova leđa.

— Tako je, Parkere — rekao je. — Hapsim te zbog pljačke.

Kada je vest o Bučovom hapšenju stigla na Butov ranč, Meril i njen brat su baš doručkovali.

— Ne verujem da je on to učinio — odmah reče devojka.

— Ja ne trpim tog tipa, ali se slažem s tobom — reče But.

— On je odavde otišao kasno sinoć i zbog slomljene ruke morao je polako da jaše. Uostalom, kako bi samo levom rukom mogao da razbije kasu?

— Idemo u Džekson da vidimo šta je — reče rančer. — Ne mogu dopustiti da ostane u zatvoru kada sam kupio onako dobrog konja. Trka se mora održati.

Odmah posle doručka njih dvoje su odjahali u grad i stigli pred šerifovu kancelariju. Debeli čuvar zakona dočeka ih s lulom u ustima.

— Kako je tvoj novi konj, Edvine? — upita šerif.

— Najbrži konj u ovom kraju — smrknuto odgovori rančer. — Nego, mi smo došli zbog Parkera. Pre svega. Meril tvrdi da je on naš ranč napustio kasno sinoć, a zatim, kako bi čovek sa slomljenom rukom teškim čekićem mogao da obije sudijinu kasu?

— Ja garantujem da to Parker nije učinio — sa svoje strane reče Meril.

— I sudija je odbio da podnese tužbu protiv njega. — reče šerif. — Izgleda da ću morati da ga pustim.

Rančer klimnu glavom i ostavi sestru sa šerifom. Požurio je do saluna »Srebrni mesec«, tamo se popeo na sprat i otišao pravo do sobe Džuda Alena. Nadzornika je zatekao kako obučen leži na postelji. Vrata susedne prostorije bila su samo pritvorena. Rančer pogleda u Alenovo modro i izobličeno lice.

— Kako se osećaš?

— Malo bolje — promuklo odgovori nadzornik. Polako se pridigao na postelju i spustio noge na pod. — Jeste li videli Parkera?

— Nisam ga ni tražio — odvrati rančer.

— Ja ću ga potražiti — reče Alen, koji je osetio neprijateljstvo u rančеровом glasu.

— Bolje nemoj, Džude — odvrati But. — Pokazao si šta umeš i, mislim, dosta si zauzet svojim poslovima.

— Kako? — trže se nadzornik.

— Postao si vlasnik ovog saluna, a istovremeno radiš kao nadzornik na mom ranču. To je suviše posla za jednog čoveka.

— Šta to znači?

— Znači da si otpušten — reče But i izađe iz sobe.

Samo što su se vrata za rančером zatvorila, iz susedne sobe upadoše Rodžer Vinipeg i Bil Print. Rodžer se po-drugljivo kikotao.

— Šta se ceriš? — prasnu Alen na razbojnika. — Pre svega, još ne verujem da u sudijinoj kasi ništa niste našli.

— Zar misliš da bismo sada bili ovde — odvrati Rodžer — i slušali tvoju dreku?

— U redu, u redu — promrmlja Alen. — Ostaćete ovde do mraka, a onda odjašite do one brvnare iznad grada. Smestite se tamo i čekajte dalja naređenja. U brvnari stanuje jedan moj čovek, go-nič mazgi Čefi Gril.

Razbojnici se zgledaše i Print klimnu glavom. Alen navuče čizme i žurno izađe.

Čim ga je šerif pustio iz zatvora, Buč ode do štale, osedla svoju kobilu i odjaha do trkačke staze pored šumarka pamukovog drveća. Obra-dovao se kada je ispod drveća ugledao malog Ebija Gordona. Pozdravio se sa dečakom i onda mu ovaj odjednom reče:

— Vama je slomljena ruka, gospodine Parkere. Mogao bih ja da jašem vašu kobilu u subotu.

— Zar si toliko vešt? — iznenadi se Buč.

— Još kako — samouvereno odvrati dečko. — Pitajte samo štalara Lakala.

— Onda da probamo — pristide Buč.

Ebi se pope na kobilu i svojim bosim nogama steže je oko trbuha. Životinja prvo poskoči, onda jurnu stazom. Zatren oka prevalili su celu stazu. Buč se smesti u hladovinu, odakle je sa zadovoljstvom posmatrao novopečenog džokeja.

Pošto je nekoliko puta prešao stazu u punom trku, Ebi se vrati do Buča.

— Položio si ispit — reče mu ovaj. — **Zaista** umeš da jašeš. Sada malo prošetaj kobilu da se izduva.

Buč se udobnije namesti u hladovini i sklopi oči. Sa olakšanjem je slušao topot kopita. Tako je i zadremao.

— Baš uživate — prenu ga jedan glas. Buč otvori oči i spazi Meril But. koja je neprimećeno dojahala u šumarak. Devojka siđe sa konja i sede pored njega. — Vidim da vam je kobila spremna za trku, a i jahač nije loš.

— Jeste li došli zbog nje ili zbog mene? — upita je Buč.

— Nisam došla da razgovaramo o konjima — priznade devojka. — Zbog vas i zbog brata. Edvin iznad svega želi da dobije ovu trku. Ja ću vam dati novac da izgubite. Sada ionako nemate para da se kladite.

— Neću — odlučno odbi Buč.

— Daću vam sav svoj novac. Deset hiljada dolara.

— Zašto je toliko važno da vaš brat dobije ovu trku? — upita Buč dižući se sa zemlje.

— Istinu govoreći, osećam da će se nešto strašno dogoditi ako vi dobijete trku, Parkere. Džud Alen će...

Odmetnik je iznenada uhvati za ramena, privuče sebi i poljubi. Kada se Meril otrgla iz njegovog nespretnog zagrljaja, on mirno reče:

— Ne želim novac, već vas. Mali Gordon je u međuvre-

menu doterao kobilu do šumarka i sada je začuđeno posmatrao ovaj za njega nerazumljiv prizor. Meril ga spazi, pocrvene i otrča do svog konja.

— Žalim što vas Alen nije ubio! — dobacila mu je preko ramena.

Buč je isprati smehom.

Samo što je smestio kobilu u Lakalovoj štali i ostavio malog Eba da pazi na nju, Buč se na ulici srete sa Harijem, slugom sudije Kenta.

— Svuda sam vas tražio — reče mu ovaj. — Sudija želi da razgovara s vama u svojoj kancelariji.

— Šta hoće od mene? — viknu za njim Buč.

— I ostali su kod njega — doviknu mu sluga. — Edvin But i šerif Holis. Mislim, da žele da sklope opkladu s vama.

GLAVA DESETA

U toku godine koju je proveo kao vlasnik dobro uhodanog saluna, Džud Alen je imao prilike da uspostavi veze sa onom posebnom vrstom ljudi koji su u ove krajeve Divljeg zapada dolazili bežeći ispred zakona. On je primao od njih novac, snabdevao ih odmornim konjima, davao im skrovište i često unovčavao

njihov plen. Sada je odlučio da iskoristi njihove usluge. Sa takvim namerama dojahao je do usamljene brvnare Čefija Grila.

Pored velikih prihoda od organizacije razbojničkih skrovišta, Džud Alen nije napuštao svoj posao nadzornika na Butovom ranču, jer mu je ovaj obezbeđivao ugled i oslobađao ga svake sumnje. Malo njih je znalo za Džudov dvostruki život.

Nadzornik odvede konja u senku jedne velike stene i pojavio se na malom platou obasjanom mesečinom. Međutim, u brvnari nikoga nije zatekao. Seo je i pripalio cigaretu, čekajući razbojнике. Nešto kasnije, dva jahača iskrснуše iz mraka i on prepoznađe Rodžera Vinipega i Bila Printa.

— Rekao sam vam da ne napuštate skrovište! — napao ih je čim su sjahali.

Tipovi ne obratiše pažnju na njegove reči. Uneli su mu se u lice i zapahnuli ga svojim zadahom.

— Kada odlazimo, Alene? — upita ga Print.

— Uskoro — odgovori bivši nadzornik. — Gde je Čefi Gril?

— Zar nije ovde? — nepotrebno upita Vinipeg. — Nas dvojica smo malo njuškali unaokolo.

— Ostavimo to — reče Alen. — Ako me budete slušali, zadržćete više nego od one pljačke voza, a osvetićete se i Parkeru. — Razbojници sa odbravljajem klimnuše glavama. — Onda uđimo unutra i dogovorimo se o svim detaljima. Sačekaćemo i Grila.

Mračna trojka nestade u brvnari.

U sudijinoj kancelariji Buč je zatekao Edvina Buta i Denisa Holisa, koji su ispijali čišće viskija. Odbio je ponuđenu čašu i rančer odmah pređe na stvar:

— Hoćete li da sklopimo opkladu za ovu trku?

— Zbog toga sam i došao — odvrati Buč, prisativši se ponude rančerove sestre — ali, kao što znate, ja nemam novaca. Imam samo konja.

— To mi odgovara — reče But. — Daću vam deset hiljada dolara, a vi stavite konja na opkladu.

— Moj konj više vredi — odvrati Buč.

— Polako, polako — smirivao ga je sudija. — Vi ste kod mene imali preko petnaest hiljada dolara, Parkere. Ja sam obavezan da garantujem za tu sumu.

— Ja ne odustajem od opklade — reče But.

— Onda povicite opkladu na

petnaest hiljada dolara, koje mi sudija garantuje — dodade Buč.

— U redu — pristade rančer.

— Pišite ugovor, sudijo — okrete se Buč Kentu.

— Dodajte da, ukoliko ne dođe do trke, opkladu gubi onaj koji je odustao — iznenada se umeša šerif Holis.

Buč ga iznenađeno pogleda, ali klimnu glavom.

— U redu.

Sudija se baci na pisanje i posle desetak minuta, koje su prisutni proveli u mračnom ćutanju, on završi ugovor i pruži ga rančeru na potpis. I ne pročitavši napisano, Edwin But ga potpisa i sa šerifom izađe napolje.

— I vi, Parkere — reče sudija pokazujući rukom na dokument.

Buč uzdahnu, uze pero i razvuče potpis preko polovine stranice.

— Ovo bi trebalo da se zalije — predloži sudija, posipajući pepelom vlažno mastilo. Otresao je hartiju, presavio je i strpao u džep kaputa.

Otišli su u salun »Srebrni mesec«. Taman je Buč prineo čašu ustima, kada ga neko po tapša po ramenu. Okrenuo se i ugledao Čefija Grila. Grubijan je, očigledno, bio pijan.

— Hoću da se kladim s to-

bom — rekao je glasno da ga svi čuju. — Kladim se protiv te tvoje rage.

— A ja neću s tobom da se kladim — odvrati Buč.

— Zašto, Parkere? — nasmeja se sudija. — Njegov novac je dobar kao i svaki drugi.

— Pre svega, nemam novca za kladenje, zatim...

Buč nije završio započetu rečenicu jer ga Gril zgrabi za ramena i počeo da drmusati. Odmetnik ga odgurnu od sebe. Grubijan se zatetura i umalo ne pade. Pridržao se za ivicu šanka i onda mašio rukom za pojas. Buč mu pritrča i pesnicom ga udari po licu, ali Gril uspe da izvuče revolver i opali. Rđavo nanišanjen metak prozvižda pored Bučove glave i razbi veliko ogledalo iza šanka.

Van sebe od gneva, odmetnik zamahnu nogom i udari Grila u stomak. Ovaj jeknu i sruči se na pod.

U salun upade šerif Holis. Debeljko je držao u rukama spreman revolver. On pogleda u Buča i zatim laganim korakom priđe Grilu, koji je prilikom pada udario glavom o šank.

— Odnosite ga doktoru — naredi šerif prisutnima, onda priđe Buču. — Predaj mi svoj revolver.

— On me je prvi napao — reče mladić vadeći revolver iz futrole.

— Parker se samo branio — umeša se sudija.

— Nismo u sudu — odvrati šerif i sevnu očima na odmetnika. — Poći ćeš sa mnom. Bo lje je da budeš u zatvoru nego da stvaraš neprilike u gradu.

— Sutra imam trku — usprotivi se Buč.

— Baš zato — odvrati šerif gurajući ga prema vratima. — Stavio sam novac na rančero vog konja i ne bih želeo da se trka ne održi.

Pošto ga je šerif strpao u ćeliju, Buč se ispruži na tvrdom ležaju i odmah zaspao. U sred noći se trgao iz sna jer mu je jaka svetlost padala na lice. Pred njim je sa lampom u ruci stajao šerif Holis.

— Nešto se dogodilo tvojoj kobili — saopštio mu je. — Lakal mi je sada javio.

Buč skoči na noge. Šerif se uzmače u stranu i on izjuri iz ćelije. Bez daha je dotrčao do štale i tamo zatekao Lakala gde kleči pored riđe kobile. Na zemlji je sedeo mali Eb Gordon i držao se rukom za glavu. Niz njegove mršave prste curila je krv.

Buč kleče pored kobile. Životinja je ležala na boku. Za trenutak nije mogao ništa ne

obično da primeti. Onda je skoro jauknuo. Bara tamne krvi širila se oko zadnjih nogu jadne životinje. Osetio je kako ga užasan bol steže u grlu.

— Presekli su joj tetive — jedva je izustio i pogledao u Lakala i Holisa.

— Do đavola! — progundā šerif.

— Šta tu stojite? — dreknu Buč. — Dovedite doktora! Vidite da je i ovaj dečko ranjen! Učinite nešto!

Lakal i šerif su nepomično stajali. Buč ih odgurnu i izlete iz štale. Odjurio je do doktorove kuće i digao ga iz postelje. Ne obazirući se na njegovo nećkanje, on ga skoro dovuče do štale. Lekar je ipak poneo sa sobom svoju torbu sa instrumentima.

Holis i Lakal su i dalje nepomično stajali i buljili u ranjenu kobilu kada su dr Barton i Buč stigli. Mali Eb Gordon se već bio oporavio. Sada je klečao pored kobile i milovao je po vratu.

Lekar odmah kleče pored životinje i brzo je pregleda. Najzad mršavi lekar ustade i zavrtne glavom.

— Ne mogu ništa pomoći. — Učinite nešto! — dreknu Buč.

— Slušaj, čoveče — odvrati Baron sa očajanjem u glasu.

— Ja bih mogao da joj ušijem presečene tetive i one bi možda zarasle, ali kobila je izgubila isuviše krvi.

— Napolje odavde! — viknu Buč. — Napolje!

Oni se pokupiše, a pored Buča ostade samo mali Eb.

— Ugasi tu lampu, Ebe — jedva izusti Buč.

Onda je kleknuo pored kobile i podigao joj glavu. Jadna životinja je teško disala, ali je svojom nežnom gubicom njuškala Bučovu ruku. On je pogladi po glavi i za trenutak mu se učini kako mu srce pre staje da kuca. Nežno je spustio glavu kobile u seno i levom rukom izvadio revolver, koji mu je šerif Holis vratio pre nego što je otišao. Zategao je oroz. Hladna cev dodirnu uvo jadne životinje. Sevnu plamen i pucanj zaglušno odjeknu u štali. Kobila se za trenutak prope, onda umiri.

Buč je dugo stajao i buljio u dim koji je lelujavao sa cevi njegovog kolta. Čuo je malog Ema Gordona kako plače. Sa ulice dopre smeh pijanih gostiju iz saluna i tandrkanje klavira. Buč se trže. Tugu u njegovim grudima zamenio je strahoviti bes. Sada mu je bilo jasno zbog čega je šerif insistirao da opkladu gubi onaj koji ne izvede konja na trku,

a rančer je na to odmah pristao.

Okrenuo se dečaku i upitao ga:

— Šta se dogodilo? Zar nisi ništa video?

— Pa, ja sam... — mucao je dečak kroz suze — zaspao pored kobile na senu. Onda me je neko tresnuo po glavi. Kada sam došao sebi, ona je već ležala u krvi. Odmah sam probudio Lakala.

— Čini mi se da znam ko je to mogao da učini — reče Buč. — Da li znaš gde je brvnara Čefija Grila?

— Čim izađete iz grada, po pnite se uz brdo. Gore na malom platou je ta brvnara — objasni dečak.

Buč skide sedlo mrtve kobile sa kuke i osedla konja u susednom boksu.

— Kaži Lakalu da sam pozajmio ovog konja — rekao je Ebu — i budi negde u blizini. Bišćeć mi potreban.

— Zašto? — iznenadi se Eb. — Kobila je mrtva i...

Buč mu ništa ne reče, već izvede konja iz štale.

GLAVA JEDANAESTA

Brvnara je bila tiha. Buč je stajao ispred njenih vrata i osluškivao. Mogao je da čuje glasno hrkanje, ali ništa više. Obišao je brvnaru i spazio dva

konja privezana u malom koralu. Onda se ponovo vratio i gurnuo vrata. Jedan trenutak stajao je i posmatrao dva čoveka koja su sedela na ležajevima pored zida i u rukama držala koltove.

— Zdravo, Parkere! — dobaci mu Rodžer Vinpeg i nje govo svirepo lice opasno se isceri. — Ovo već postaje dosadno. Stalno te iznenađujemo i hvatamo.

— Mislio si da ćeš nas uhvatiti na spavanju? — dobaci mu Bil Print. — Primetili smo te kada si se šunjaao.

— E, sa ovim moramo najzad da završimo — reče Vinpeg. — Počeo si da mi ideš na živce, Parkere.

Buča obli znoj. Video je kako zlikovac diže ruku i kako mu se kažiprst zateže na okidaču. Nehotice je zatvorio oči, očekujući svakog trenutka pucaj.

I zaista, odjeknuo je revolver, i to dvaput, ali iza Buča.

On otvori oči i vide kako se na čelu Rodžera Vinipega rascvetava krvava mrlja. Ista takva mrlja odjednom se pojavi na grudima Bila Printa.

Dvojica razbojnika su jedan trenutak nepomično sedela na posteljama, pa se kao drvene lutke sručiše na pod.

Buč se munjevito okrete. Iza njega je stajao nasmešeni Sa-

ndens Kid.

— Stigao sam u poslednji čas, zar ne? — dobaci mu plavokosi revolveraš. — Uvek sam morao da te vadim iz gužve.

— Kide! — dreknu Buč i polete prijatelju u zagrljaj.

— Dobro, de — branio se Kid i pogledao preko Bučovog ramena. Sa poda se čulo nečije krkljanje. — Gle, tamo je neko još živ! Izgleda da sam izgubio preciznost.

Buč se obrte i vide Bila Printa kako pokušava da se podigne sa poda. Vinpeg je nepomično ležao. Prijatelji priđu še Printu.

— Zašto? — jeknuo je razbojnik.

— Zbog kobile — mračno odvrati Buč i bes ga ponovo obuze.

— Ja... ja nisam kriv. To je učinio Čefi Gril... Bio je pijan i... — samrtnik zakrklja — ... suviše je duboko zasekao tetive... Hteli smo samo da je onesposobimo za trku... ,

— Ko vam je platio da to učinite? — tupo upita Buč.

— Džud Alen... Kunem se da nisam hteo da...

Print još jednom zakrklja i onda se umiri.

Kid priđe nepomičnom razbojniku i reče:

— Da, iza svega ovoga se krije Džud Alen. On je kriv i

za moju sudbinu i za sve što se ovde događalo.

Izašli su iz brvnare. Kid ode iza drveća, odakle je izveo svog crvenog ždrepcu. Plemenita životinja zarza kao da je prepoznala Buča. Ovaj je nekoliko trenutaka buljio u ždrepcu. Lice mu se odjednom ozari.

— Pa, ja sam sasvim zaboravio na tvog konja, Kide! I on je pravi trkač. Trebalo je na onim trkama da pobedi moju kobilu.

Kid ga iznenađeno pogleda i progundā:

— Ti opet samo misliš na trke. Mene čekaju važnija posla.

Pojahali su konje i požurili u Džekson.

U Lakalovoj štali zatekli su malog Eba Gordona, koji ih radosno dočeka.

Buč ga pomilova po čupavoj glavi i reče:

— Doveo sam ti konja za trku, Ebe. U stvari, moj prijatelj će nam ga pozajmiti.

Dečko veselo pljesnu rukama i prihvati crnog ždrepcu. Rasedlao ga je i odmah počeo da timari. U jednom trenutku se okrenuo i rekao:

— Čini mi se da je ovaj vranac još bolji od kobile. Videćete, isprašićemo Butovog konja.

Buč i Kid izadoše iz štale.

Revolveraš mu ispriča šta se događalo poslednjih dana:

— Znaš da sam te stalno pratio. Čak sam bio i na Butovom ranču. U stvari, pratio sam Džuda Alena. Pošto si ti stalno bio u njegovoj blizini, imao sam te na oku.

— Znači, Džud Alen ti je oteo onu plavokosu lepoticu iz saluna? — upita Buč.

Kidovo lice se smrači. Procedio je kroz zube:

— Upropastio je i nju i mene. Sada će mi položiti račune. Slušaj, ja ću biti u blizini, ali Alen ne sme da me vidi.

Plavokosi revolveraš se obazre na sve strane. Ulica je bila pusta. On potapša Buča po ramenu pa nestade u najbližem sokačetu.

Vest da će se trka ipak održati prohujala je Džeksonom. Više od dve hiljade iz grada i okoline ispunilo je tog posledneva improvizovano trkalište. Novi posetioци su pristizali čak i kada su vranac i Butov konj već stajali na liniji starta. Mali Eb Gordon čvrsto je stezao uzde i samo je čekao na znak za početak trke. Onaj mršavi kauboj koji je i prvi put jahao za Buta i sada je sedeo na novokupljenom šarcu.

Bogati rančer podiže ruku i dade znak starteru da poravnaj konje na liniji. Odmah za-

tim odjeknuo je pucanj i takmičari poleteše.

Posmatrači jurnuše bliže stazi da bi bolje videli, pa zakloniše vidik Buču. Ovaj se s mukom popeo na jedna kola. Video je kako rančarov konj odmiče ispred vranca i već na samom početku stiče prednost.

Onda mali Eb Gordon podiže ruku u kojoj je stezao korbač. Iz sve snage je ošinio vranca po boku. Čim je prvi udarac pogodio životinju, ova kao da dobi krila. Kopita jedva da su doticala utabanu zemlju staze. Rastojanje između dveju životinja naglo počeo da se smanjuje. Dečak nije štedeo bič. Konji se sada poravnali.

Na stotinak jardi daleko od cilja, vranac izbi ispred svog konkurenta, ostavi ga za dve dužine i na tom rastojanju prolete kroz cilj.

Buč klonu na sedište kola. Bio je potpuno iscrpljen od napetosti. U opštoj graji, kada su pred njegovim očima kao u nekoj magli promicala izbezumljena i zajapurena lica gledalaca i poraženih kladilaca, on vide Eba Gordona kako se na vrancu približava kolima.

Dečak ispruži svoju mršavu ruku i Buč mu je radosno stegao.

— Priznaću ti kako sve do poslednjeg trenutka nisam ve-

rovaio da ćeš stići prvi — rekao je Ebu.

— Nisam ni ja verovao — priznade dečko. — Onda sam se setio korbača.

Meril But se probi između gledalaca i veselo mu mahnu:

— Pobedili ste, Parkere.

— Tako je — klimnu glavom Buč. — Ja sada idem u grad. Tamo me čeka jedan nesvršeni posao.

— Znači, još ubijanja? — upitala je. — Zašto to ne prepustite zakonu?

— Na žalost, ovde ga nema — kratko je odgovorio i popeo se na vranca. Dečak je sedeo ispred njega.

Grad je bio prepun ljudi. Pred salunom »Srebrni mesec« videli su se mnogi privezani konji. Buč ostavi dečaka sa vrancem pored drvenog trotoara i uđe u salun. Spazio je pijanistu i upitao ga:

— Gde je Neli?

— Gore na spratu — pokazao mu čovek rukom ka tavanici.

U sobi je zatekao plavušu obučenu za put. Na podu, pored njenih nogu, nalazila se kožna putna torba. Devojka se polako okrete i reče:

— Očekivala sam da dođete. Nemojte se zadržavati jer Džud može svakog trenutka da se vrati. Čeka vas da dođete u grad.

— I njega neko čeka — odvrati Buč.

Plavuša preblede i prinese ruku ustima.

— Zar je Hari ovde? — pro mucala je.

— Ovde je — klimnu glavom Buč. — Zašto ste mu to učinili, Neli?

— Bila sam mlada, a on je bio još neiskusniji od mene. Džud je uspeo da mi zavrta glavu i ja sam pobegla s njim. Kada sam vas dvojicu videla u gradu, znala sam da će se nešto strašno dogoditi.

Buč je nepomično stajao i gledao u devojkicu. Onda se okrenuo i pošao vratima. Tamo je zastao i rekao:

— Ja vas ostavljam, Neli. Ostaviću vas sa vašim uspomena i nadam se da vas one nikada neće napustiti.

Sišao je u salun. Proživši se kroz prepuni lokal, obreo se na ulici. Uputio se pravo kod sudi je Kenta.

— Čestitam vam, čestitam vam — dočeka ga sudija. — Vaš konj je pobedio.

— Nije pobedila moja kobila — smrknuo odvrati Buč.

— Dajte mi pare od opklade.

Sudija uzdahnu i onda iz unutrašnjeg džepa kaputa izvuče debeo svežanj dolarskih novčanica. Pružio ih je Buču i rekao:

— To su pare koje mi je

But ostavio. A što se tiče onog novca iz kase... ja... ja sam ga prokockao.

Buč sleže ramenima i odvra ti:

— Svi mi imamo svoje slabosti, sudijo. Što se mene tiče, ništa mi ne duguje te.

Bio je na polovini stepenica kada se iz kancelarije začu pri gušen pucanj. Buč se naglo okrete i potrča gore. Jedva da je preskočio nekoliko stepenica kada ga jedan glas pozva:

— Stani, Parkere!

Odmetnik se okrete i levom rukom nespretno pokuša da dohvati revolver iz futrole. Odozdo je sevnuo plamen. Metak se zari u ogradu stepeništa. Iverje zasu Buča po licu. Zapeo je oroz svog kolta i opalio na Džuda Alena, koji se peo prema njemu.

Alen zastade kao da je naleteo na nevidljivi zid. Odozdo, sa ulice, zapraštalo je nečiji kolt kao mitraljez. Alen raširi ruke i glavački se sruči niz stepenice.

Buč klonu. Nije imao snage da se održi na nogama i seo je na stepenice. Onda je dole ugledao Kida kako vraća kolt u futrolu i nogom okreće Alena na leđa. Odjednom se pored Kida pojavi Meril But i ustrča uz stepenice do Buča. Tek tada se odmetnik seti ma lopredašnjeg pucnja iz kance-

larije, pa se podiže i jurnu gore.

Sudija Kent je ležao pored prozora. Na grudima mu se širila krvava mrlja.

— Zdravo, sinko — promućao je samrtnik. — Eto kako se završava kada čovek vodi lakomislen život... Skrasi se negde.

Pre nego što je Buč mogao nešto da kaže, iz susedne sobe upade šerif Holis. Iz kolta koga je debeljko držao u ruci još se izvijao dim. Sudija razrogači oči, podiže svoju mršavu ruku i prstom pokaza na šerifa.

— Je li vam nešto rekao? — upita Holis, uperivši kolt u Buča.

— Ovaj kraj je raj za razbojнике — zakrklja sudija. — Holis je jedan od onih koji su krili zlikovce. Pucao je u mene da me učutka.

— Sudija bunca — promuća debeljko. — Nećete valjda verovati...

— Posumnjao sam u tebe još kada si oslobodio onog Vinipega — tiho reče Buč i uspravi se.

Šerif podiže kolt prema njemu, ali pre nego što je povukao okidač, sa otvorenih vrata kancelarije odjeknu pucanj.

Holis se zatetura i ispusti revolver. Sudija Kent se samo osmehnu i sklopi oči.

— Opet ti! — dreknu Buč na Kida, koji je sa revolverom u ruci stajao na vratima.

— Opet ja — reče Kid. — Nego, požuri, konji nas čekaju.

Buč zgrabi Meril i poljubi je, a onda je pusti i pojuri za Kidom. Na vratima je zastao i rekao zapanjenoj devojci:

— Ja nisam čovek za vas, Meril. Nadam se da ćete naći nekoga...

Nije dovršio rečenicu. Samo je odmahnuo rukom i sjurio se niz stepenice.

Na ulici je video Kida kako stoji pored malog Eba Gordona. Dečko je držao uzde Kidovog vranca i još jednog konja, verovatno onog na kome je Kid stigao u grad. Buč izvadi iz džepa pregršt dolara i tutnu ih mališanu u ruku. Ovaj razrogači oči kada ugleda gomilu para, a Buč i Kid se vinuše u sedla.

Mahnuli su dečaku u znak pozdrava i odgalopirali niz glavnu ulicu Džeksona. Ljudi su radoznalo gledali za njima.

Dvojica prijatelja su preživeli i treći udarac sudbine i odlazili u nove avanture.

U SLEDEĆEM
BROJU

POSLEDNJI OBRAČUN U DENVERU

